

EGY AZ ISTEN

Unitárius Közlöny

KOLOZSVÁR, 1888–1948/1990. • 26. (86.) ÉVF. • 2. SZÁM • 2016. FEBRUÁR • ÁRA: 2,50 LEJ

Fotó: Czire Alpár

Utak a hóban

• A szikrázóan hideg kék ég alatt hófödte tájak csendje. A munka sürgés-forgása helyett várakozó némaság, hófödte reménységek. Szavak cirádái helyett jégvirág szépsége. Hótorlaszok borítják az embertársainkhoz vezető utakat. A keréknyom, a tegnapi látogató lábnyoma alig-alig vehető ki a pilinkélésben. A lélek befelé fordul, számot vet, készülődik, vár, reménykedik a tavaszt vágyók bizodalmaival. A csend, a magány most nem elzárkózás: erőt gyűjtés. Családjaink felé fordulás-

hoz, hivatásunk gyakorlásához, emlékezéshez, a szabadság tiszta szívvel való megéléséhez, gyülekezetépítéshez, az eredmények értékeléséhez, lelkünk ápolásához, egymás segítéséhez, őszinte imádsághoz, céljaink kitűzéséhez. Erőt ahhoz, hogy a nehézségekben is meglássuk a minket építőt.

A havas világ a mag bűjtatója: önnön erejére ismer túlélésében, a tavaszba vetett hitében, várakozó magányában.

ANDORKÓ JÚLIA ESZTER

A tartalomból:

Örök értékek szellemében

1

Ma mire vagyunk szabadok?

3

Újítsd meg a lelked!

10

Mexikóban, avagy a hold köldökén

11

A magok ereje: unitárius-univerzalista nők találkozója Bolíviában

15

„Útjai kedves utak, és minden ösvénye békesség.” (Péld 3,17)

● **Január 1-jével** nyugalomba vonult **Máthé Sándor**, a Brassó-Óvárosi Egyházközség lelkésze és **Andorkó Ferenc**, a Vargyasi Unitárius Egyházközség lelkésze.

● **Január 16-án tartotta a Gyergyószentmiklósi Unitárius Egyházközség Tőkés-Bencze Zsuzsanna lelkésznő beiktató ünnepségét.** A lelkésznő beiktató beszédében a lelkész és gyülekezet közös munkájának alapját a hitben és szeretetben megélt jézusi tanítványságban fogalmazta meg, mely az egyén, a közösség, a világ békességét és boldogságát eredményezheti. A beiktatási beszédet Bálint Benczédi Ferenc püspök tartotta, a lelkésznőt Simó Sándor esperes iktatta be.

● **Január 17-én került sor a Vargyasi Unitárius Egyházközségben Andorkó Ferenc lelkész kibúcsúzó istentiszteletére.** Andorkó Ferenc lelkész, visszatekintve a megtett útra, hálát adott Istennek a gondviselésért és megtartásért, a hitért és erőért, mellyel végezni tudta szolgálatát békességes és megpróbáló időkben egyaránt. A Magyar Unitárius Egyház nevében Bálint Benczédi Ferenc püspök köszönte meg a nyugalomba vonuló lelkésznek a több mint harminchét évi szolgálatát Isten, ember és az anyaszentegyház ügyében, és erőt és egészséget kívánt a nyugdíjas évekhez.

● **2016. január 24-én,** az Ökumenikus Imahét végén, a budapesti Avilai Nagy Szent Teréz-plébánia-templomban imaalkalomra került sor a keresztény-zsidó párbeszéd jegyében. Egyházunk részéről jelen volt és beszédet tartott Bálint Benczédi Ferenc püspök.

● **Január 29-én délután 17 órától elindult a Duna Ház új, Rendhagyó történelemóra-sorozata,** ami máig meglévő hiányérzetet igyekszik pótolni: Erdélyben generációk nőttek fel úgy, hogy nem tanultak, nem tanulhattak magyar történelmet. **Dr. Kovács Sándor,** a

Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézet Egyháztörténeti Tanszékének előadótanára minden hónap utolsó péntek délutánján tart közzérthető, szellemes, interaktív, a magyar történelem, vallás- és művelődéstörténet legfontosabb korszakait felelevenítő előadásokat a torockói Duna Házban.

Az első alkalom Erdély történetével és aranykorával, Erdély három nemzetével és négy vallásával, a híres erdélyi toleranciával foglalkoznak, kitérve a hitviták irodalmi, művelődéstörténeti jelentőségére.

Egyházköri hírek

● **Marosi Egyházkör:**

Január 17–24. között zajlik az Egyetemes Ökumenikus Imahét Marosvásárhelyen. A történelmi magyar felekezetekhez tartozó hívek és lelkészek estéről estére a város különböző templomaiban vesznek részt az istentiszteleteken. Minden templomban más felekezetű lelkész végzi a szolgálatot. A kövesdombi unitárius templomban január 18-án, hétfőn került sor istentiszteletre az ökumenikus imahét alkalmával.

● **Kolozs-Tordai Egyházkör:**

Az Egyházkör elnöksége január 9-én Bágyonban negyedik alkalommal szervezte meg az Aranyosszék és vidéke egyházközségi gondnokainak év eleji megbeszélését. A találkozó mottója: Tanuljunk a múltból! – Tervezzünk szép jövőndőt!

Január 16-án a Kolozsvár-Belvárosi Egyházközségben került sor a Kolozsvár és környéke egyházközségi gondnokainak év eleji megbeszélésére ugyanazzal a témával. A találkozón részt vett Farkas Emőd főgondnok is.

Január 17-én vasárnap 17 órától Alsófelsőszentmihályon került sor az Együtt Isten Völgyében Zenei Ifjúsági Istentiszteletre, melynek szolgálatvégzője és zenei szervezője Palkó Zsolt Koppány mentorált teológiai hallgató volt. Aranyosszékről és Tordáról kb. 60 személy vett részt. A körüli ODFIE-

képviselők vezetésével istentisztelet után ismerkedésre, játszásra és kötetlen beszélgetésre került sor az egyházközség tanácsstermében sütemény, kalács és tea mellett.

● **Háromszék-Felsőfehéri Egyházkör:**

Január 9-én Olthévíz sikeres ifjúsági találkozóhoz adott otthont, amelyen a datki, alsórákosi és helybeli ifjak vettek részt.

Január 11-én Kökösbén női imaláncre került sor. Az esemény a környező nőszövetségek közös hitéleti alkalmosorozatának része.

Január 12-én vendégszerepelt a Vargyasi Dávid Ferenc Ifjúsági Egylet a Fogarasi Szórványgyülekezetben az *Isten a metrón* című kétfelvonásossal. A helyi Babits Mihály Önképzőkör által szervezett alkalom sikeresnek bizonyult, így a vargyasi ifjak szándékukban, a szórványegyházközségek felkeresésében megerősödve mutatták be az előadást január 16-án, Brassóban is.

Január 15–17. között került sor Brassóban az ODFIE téli olimpiára, amelyet a körüli ifjúsági képviselők és az ODFIE sportszakosztálya szervezett.

Január 15-én Borbáth Károly történész-tanárra (1931–1980) emlékeztek Vargyason, akinek nevét a helybeli iskola 1990 óta viseli.

● **Keresztúri Egyházkör:**

Január 15–17-én tartotta az ODFIE a Keresztúri és Marosi Egyházkör fiókegylet-vezetőinek vezetőképzőjét Székelykeresztúron.

Felhívjuk kedves Olvasóink figyelmét, hogy a 2016-os esztendőben lapunk ára **2,50 RON**-ba kerül szabadárúsításban és előfizetésben egyaránt. Az előfizetés tehát nem szűnik meg, továbbra is élvezhető annak előnye, az egyszeri kifizetéssel biztosított egész esztendő lap számérkezés. Lapunkra a lelkes hivatalkónál lehet továbbra is előfizetni, az egyéves előfizetés ára **30 RON**.

LÉLEKNYITÓ

Örök értékek szellemében

PÁL TÜNDE

Az új esztendővel új rovatot indítunk útjára, amelyben egyházközségeink vallástanárait szólaltatjuk meg. Ők azok, akik a család, a lelkész mellett nevelik, tanítják gyermekeinket unitárius értékeinkre.

Pál Tünde vagyok, tizenkét éve házaspár, egy örökbefogadott és egy vér szerinti gyermek anyja. Árkoson élek, pszichológiát és teológiát tanultam, a Sepsiszentgyörgyi Unitárius Egyházközségeknél dolgozom mint vallástanár és házasságra felkészítő tanácsadó.

2001 nyara volt, az ODFIE konferenciára utaztam Kovács István sepsiszentgyörgyi lelkésszel és feleségével. Mielőtt elköszöntünk egymástól, a lelkész megkérdezte, nem lennének-e ősztől vallástanár Sepsiszentgyörgyön – gondolkodás nélkül mondtam igent. Így kezdődött, de meggyőződésem, hogy a gyökerek mélyebbre nyúlnak: egyrészt a pszichológia szerint minden gyermeket delegál a családja valamilyen életútra. A mi családjunkban egyik ágon a lányt tanári, segítői, a fiút lelkészi pályára szánták, a másik ágon a lányt művészi, a fiút kutató vagy mérnöki pályára. Ez nálunk nem volt kényszer, inkább ajánlás, s talán ennek tudható be, hogy elfogadtam a felkérést. Másrészt teológiailag úgy értelmezem, hogy ez Isten irányt adó teremtőségének: a gondviselésnek a megnyilvánulása volt életemben. Ugyanilyen módon érkezett meg az életembe a művészet is. 2006-ban Szilágyi Zsolt tanár úr, a Sepsiszentgyörgyi Művészeti Népiskola akkori igazgatója megkérdezte, nem akar-nék-e bútorfestést tanítani – arra is rábólintottam. Volt idő, amikor arra gondoltam, hogy választanom kell a kettő között, mert csak így lehet kiteljesedni valamelyikben. Ma már örülök, hogy akkor nem tudtam dönteni, utólag értet-

tem meg, mikor a templommenyendezetek szimbolikájával kezdtem foglalkozni, hogy milyen csodálatos egészet alkot ez a kettő együtt. A protestantizmus ugyanis képtelma által teret engedett egy olyan szakrális szimbólumrend-

tokat. Az utóbbi két évben a házasságra felkészítő programot is vezetem a gyülekezet lelkészével.

Mint minden hivatásnak, ennek is vannak nehézségei, örömei. A nehézségei az eszközök hiányából, az olyan óraegybesésekből

Megteremtette Isten az embert a maga képmására, Isten képmására teremtette, férfivá és nővé teremtette őket. (I Móz 1,27)

szernek, amely archetípusokban gondolkodik, és ezek alapján úgy teremti meg saját, jellegzetes formanyelvét, hogy beépíti, szintetizálja a kereszténység és a népi kultúra örökségét. Ez azért fontos, mert rámutat arra, hogy a saját kultúránknak megvannak az eszközei a transzcendens felé, hogy a szakralitás minden emberi cselekedetben, alkotásban valamilyen szinten tetten érhető, nem kell keletről importálni az eszközöket.

15 éve azzal kezdtem pályafutásomat, hogy feltérképeztem, melyik iskolában hány gyermek van. Volt olyan iskola, ahol keményen meg kellett küzdeni azért, hogy engedélyezzék az unitárius vallásórát. Akkoriban én tartottam az 1–8. osztályosoknak a vallásórákat városszerte, ez hét iskolát jelentett reggel 7-től 3-ig, egy szünetnyi idő alatt kellett egyik iskolából eljutni a másikba, naponta többször is, hat évig. Közben megírtam a 3., és 4. osztályos vallás-tankönyveket. 2011-től a két templomhoz közeli iskolában tanítok, minden szünetben áthozom és visszakísérem a vallásórák csoport-

fakadnak, ahol a második a nyolcadikkal van egy csoportban, illetve a magas óraszámából adódnak. Örömei a gyermekektől kapott visszajelzések, beszélgetések, játékok, felismerések.

Hivatásom felől nézve a célom emberségesnek lenni, mert nem az az igazán fontos, amit mondok, hanem az a minta, amelyet akarva-akaratlanul nyújtok a diákoknak.

Minden pszichoterápiás tapasztalat azt bizonyítja, hogy a szeretet megvalósítja, a szeretet hiánya pedig megghiúsítja a másikban rejlő lehetőségeket, akár megérdemli, akár nem. Meggyőződésem, hogy a felszín alatt az emberi természet magjában, ahol Isten lakik, alapvető jóságot és tisztességet találunk. Amikor tehát az emberek másnak tűnnek, mint jónak és tisztességesnek, az csak azért van, mert a fájdalmakra, a bizonytalanságra, a szeretetlenségre, alapvető emberi szükségleteik elvesztésére reagálnak. Arra törekszem, hogy megadjam minden embernek azt, ami teremtettségénél fogva jár neki.

A vallás oktatása olyan munka számomra, amely segíti az öntu-

datra ébredést, olyan kérdésekre keres választ az örök értékek szellemében, mint: *Ki Isten? Ki vagy te? Mi a te küldetésed? Miért van szenvedés és halál? Mi történik a halál után? Megtettél mindent, amit meg-*

tehettél? Lényeges, hogy ezeket körüljárva minden évben mindig kapok valami pluszt, ami az átlagos emberi célok fölé mutat, túllépve a munka, a feladat, foglalkozás kerekeit.

Az emberi létezés magasabb célja mutatkozik meg ebben a hivatásban, amely messze több, mint az önfenntartás, családfenntartás és az élethez szükséges javak megteremtése.

Családlátogatás – luxus?

MOLDOVÁN-SZEREDAI NOÉMI

• Nemrég került kezembe elődöm családlátogatási naplója az 1920-as évekből. Álljon itt egy idézet: „Vadász Miklós atyánkfiának úrvacsorát adtam. Bár nagyon megvan törve a teste és kevés remény van a felgyógyulására, biztatom a pünkösdi lélek erőt adó hatalmával. Ő készen áll a halálra.” Csak néhány lap a napló, de nagyon tanulságos! Olyan családokhoz is elment a lelkész, akiknek rendezetlen volt a viszonya az egyházzal. Kertelés nélkül megkérdezte őket: miért nem járnak templomba, miért nem kötöttek templomi házasságot, miért nem fizetik a képét, miért romlott meg a családban a kapcsolat a felek közt, beleszólt, véleményét nyilvánított, biztató, feddett, válaszokat várt és kapott, majd az eredményt röviden leírta. Néhány mondatos beszámoló, melyek mutatják, hogy 100 évvel ezelőtt is sok probléma volt a gyülekezetekben mind anyagi téren, mind a lelki életben is.

E beszámolókat olvasva elgondolkodtam az én családlátogatási tapasztalataimon. Én nyitott szívvel megyek híveimhez az év eleji családlátogatás alkalmával. Amikor a családi otthonban tartózkodom, de év közben is, figyelek a segítő foglalkozás alapelveire, csak akkor szólok, csak akkor segítek, ha megkérnek. A meghallgatáson, az aktív figyelésen van a lényeg.

Isten áldja! Családlátogatásra jöttem, bejöhettek-e? Általában így kezdődik a családlátogatás. Bemegyek a házba, hellyel kínálnak, beszélgetni kezdünk. Nehéz beszélgetést kezdeményezni az alapzajként

szóló tv mellett. Így most már kérem, hogy kapcsolják ki a tv-t, mert ez ritkán jut eszükbe a vendégfogadóknak. Érdeklődöm életükről, egészségi állapotukról, meghallgatom, amit mondani szeretnének. Rövid áhítatot tartok, felajánlom, hogy elmondok egy imát, majd közösen imádkozunk. Mikor bevezetem ezt, nagyjából 12 éve, nagyon furcsán néztek. Mára már megszokták, s hiányolják, ha valamiért elmarad. Falusi gyülekezetben, ahol már jól ismerem a híveket, általában szívesen fogadnak. De van, aki zavarba jön, feszélyezi a lelkész jelenléte. Volt, aki ellenőrzést, kikérdezést sejtett kérdéseim mögött, volt olyan is, hogy nem sikerült időpontot egyeztetni, többszöri megkeresés ellenére sem. Városi gyülekezetben megtörtént, hogy miután kinyitották az ajtót, bemutatkoztam, elmondtam, hogy ki vagyok és miért jöttem, közölték, hogy most nem megfelelő a látogatás. Valóban: a városi ember élete sokkal másabb, mint a falun élőé, más az időbeosztása, ritkábban van otthon, míg a falun élőket inkább télen lehet elérni. Talán ezért alakult ki hagyományosan a téli családlátogatás szokása.

A családok nagy része örül a látogatásnak. Van, ahol nagy szükség van a meghallgatásra, akár panaszárdatot hall a lelkész, akár örömteli beszámolót. Van, ahol enyhületet hoz a látogatás vagy éppenséggel megerősítést. Nem vagyok a számonkérő típus, nem beszélek anyagiakról, felelősségre sem vonom híveimet, hogy miért nem jönnek templomba vagy ese-

ményekre, inkább buzdítok, késsen állok, együtt érzek.

Lelkészként hogyan élem meg, amikor folyamatosan rám zúdul a hívek gondja, baja, vélt vagy valós problémái? Nagyon nehezen: átérem, de mégsem vehetem magamra gondjaikat, lelki egészségem nem károsodhat, s bármilyen gondra is derül fény, egy kicsit a kívülálló szemével kell nézmem a problémát. Érzem a lelki terheket. Ahogy egy lelkésztársam mondta, van úgy, hogy szünetet kell tartani, nem lehet folytatni a családlátogatást, mert fel kell tölteni.

Bizony, a lelkészeknek is szüksége lenne olykor-olykor egy családlátogatásra, amikor őket hallgatja meg valaki. Látom a túlhajszolt, valamilyen problémába túl belemélyedő, őrlődő, lelki egyensúlyt veszített lelkésztársakat – így különösen nagy erőfeszítés másnak vigaszt nyújtani...

Családot látogatni, hitbéli támaszt nyújtani csak egészséges lélekkel és hittel lehetséges. S ha a lelkész érzi, hogy neki is szüksége van lelkigondozásra, tanácsra, ne szégyellje kérni azt, és keresse a gyógyulás módját.

Nagy ajándék a családlátogatás. A családnak is, a lelkésznek is. Ott, ahol a lelkészek végezni tudják. Ahol a vigaszadásban a lelkész nem azonosul a vigaszra szorulóval, hanem tudatosan megőrzi saját belső lelki egyensúlyát. A vigaszra szorulóknak, lett légyen az a család vagy maga a lelkész, a családlátogatás luxus, amelyre oly nagy szükség van, de amelynek ára is van.

A vallásszabadság napjának egyetemes egyházi megünneplése

Ma mire vagyunk szabadok?

ANDORKÓ JÚLIA ESZTER

● Idén immár 14. esztendeje, hogy piros betűs ünnepnap január 13-a. A Magyar Unitárius Egyház Zsinata 2002-ben e napot egyházi ünneppé, a vallásszabadság napjává nyilvánította. Egyházunk, mely a reformáció legifjabb ága, az 1568. évi tordai országgyűlés vallásügyi határozatától kezdődően számítja létét. 148 évvel ezelőtt ezen a napon mondták ki Dávid Ferenc kezdeményezésére és a kor közgondolkodását messze meghaladó János Zsigmond fejedelem védnöksége alatt, hogy a hit Isten ajándéka, hitéért senki ne bántalmaztassék, és minden közösség olyan lelkészt választhasson, akinek tanításával azonosulni tud.

Az idei ünneplés Tordán kezdődött. Az emlékestisztelet a hajdani országgyűlési város unitárius templomában 10.30-kor vette kezdetét. A hely szelleme ma is megtartó erővel bír, hiszen a történelem viharait átvészelte a határozat, bár, mint arra az ünnepi beszédet mondók többször is utaltak, a benne foglaltakat még napjainkban sem tudjuk maradéktalanul megtartani.

Bálint Benczédi Ferenc unitárius püspök kiemelte annak a szellemi teljesítménynek jelentőségét, amely a vallásszabadság törvénybe iktatásában csúcsozott ki. Napjainkban, amikor a szabadságot önmaga ellen játssza ki az utókor, a szabadság csak akkor igazi, ha tisztelettel, a másik iránti szeretettel társul.

Hafenscher Károly, a Reformáció Emlékbizottság munkáját segítő magyar miniszteri biztos Bálint Benczédi Ferenc püspök gondolatait folytatta, amikor napjaink gondjait elemezte: a mai krízisek hátterében többnyire a vallási türelmetlenség, a vallásszabadság hiánya vagy félreértelmezése áll. Felidézte, hogy az emberi jogok 1948-ban elfogadott egyetemes nyilatkozatában kiemelt helyen szerepel a vallásszabadság tétele, melyet Erdélyben, Tordán iktattak elsőként törvénybe évszázadokkal korábban. Beszédét a vallásszabadság örökségét vállalók ösztönzésével zárta: „Vigyük tovább ezt az örökséget. Akinek ilyen gazdag múltja van, az tudja építeni a jövőt”.

Az ünnepi prédikációban Solymosi Alpár csíkszerdai lelkész a magyar nyelv töisméltés szerkezetének erejére hívta fel a figyelmet, amikor a lelkünk lelke szerkezetben foglalta össze az ünnep lényegét. A vallásos ember számára az Istennel való találkozás mindig lelki feltöltődést jelent, így a (nem csak) unitárius ember számára Torda, a kezdet kezdete lelki feltöltődést is jelent, az isteni lélekkel, lelkünk lelkével való találkozást. A XVI. századi törvény ma is érvényes ígérete: Istenhez való fordulásunkban a szabadság lelkéből töltökezzünk.

Ünnepség a tordai unitárius templomban – Vagyas Attila felvétele

Az istentiszteletet a homoródszentpáli Pálffy Ákos Dalárda énekszámai zárták, majd az ünneplők a városi múzeumban megtekintették Körösfői Kriesch Aladár *Tordai országgyűlés* című festményét.

Az ünnepség 18 órától Kolozsváron folytatódott a belvárosi unitárius templomban, ahol a felszólalók egyenként világítottak rá a vallásszabadság határozatának mai, aktuális vonatkozásaira.

Török István, Háromszék-Felsőfehér esperese, a Jn 15,9-re alapozott szószéki szolgálatában a cselekvő szeretetre buzdított, kifejtve, hogy a ma világában a politikanak is tudomást kell vennie a vallási kérdésekről. Napjaink égető problémáira egyedül a szeretet jelenthet megoldást, amely nem meghalni akar másokért vagy eszmékért, hanem élni, tenni.

Rác Norbert kolozsvári belvárosi lelkész köszöntő szavaiban kiemelte, hogy ma a felekezetek korát éljük ugyan, de ne feledjük: a vallásszabadság törvénye hitről beszél, nem felekezetekről, az egy közös gyülekezethez való tartozást sugallja, nem az elválasztó korlátokat.

Bálint Benczédi Ferenc püspök kiemelte, hogy az egyházi év végi-eleji ünnepeink közt január 13-a az, amely gondolati hordereje miatt megállásra késztet.

Az ünnepi beszédeket a Concordia vonósnégyes Orbán György madrigáljai vezették fel.

A kölni nők molesztálása által hevennyé vált tolerancia-kérdéssel példázta Kató Béla református püspök a vallásszabadság törvényének mai érvényességét, a vallási közönybe süllyedt Európa kapkodását a másság kérlelhetetlen feltűnése láttán. Korunk sajátossága a korábbi századokhoz mérve példátlan szekularizáció. A nyugati típusú kultúrák elvilágiasodása az a terep, amelybe a muzulmán kultúrák migránsai

néhány évtizede érkeztek és érkeznek, akik magukkal hozzák a nyugati kultúrához viszonyítva sokkal erősebb vallási kötődéseiket. A kulturális másságból fakadó feszültségek ellenére jelenlétük arra int, hogy Európa is keresse meg gyökereit, szabadelvűségében ne vétse el annak a regiszternek a megtalálását, ahonnan az újkori népvándorlással érkezőket meg lehet érteni, ahonnan ők is megérthetik, hová is érkeznek.

Teológia és politika egymásba kapcsolódására mutatott rá Adorjáni Dezső Zoltán evangélikus püspök a XVI. századi törvény kimondásában, mely ma is arra int, hogy Európa akkor veszi fel a szolgaság igáját, ha ideológiák mögé menekülve lemond az önvédelem útkereséséről, ha megtagadja múltját, amelyben egykor meghaltak a hit szabad megvallásáért, ma pedig a politikai korrektség ideológiájával űzik a magánügy szférájába mindazt, ami az embert egyeniesíti.

Keresztes Olivér kolozsi plébános kiemelte, hogy sem állam, sem társadalom nem kényszerítheti az egyént lelkiismerete ellen való cselekvésre. Ezt előlegezte meg Erdély és XVI. századi fejedelme Európának, s ezt iktatta törvénybe 1965-ben a II. Vatikáni Zsinat is.

Hafenscher Károly miniszteri biztos, evangélikus lelkész kiemelte, hogy a vallásszabadság törvényének máig ható tanítása: a szabadság nemcsak az üldözéstől való megszabadulást jelenti, hanem az egymás kölcsönös tiszteletére való felszabadulást is.

Brendus Réka, a Nemzetpolitikai Államtitkárság főosztályvezető-helyettese arról beszélt, hogy az emberi szabadságjogok törvénybe iktatása ellenére is milyen gyakoriak a szabadságot korlátozó, megtipró atrocitások: ilyenek a háborúk, de ilyenek például a román állam restitúciót hátráltató lépései is. Napjaink meghatározó, válságot okozó jelensége, a migráció mögött ugyanaz a türelmetlenség, agresszió hú-

Emlék-istentisztelet Kolozsváron – Márkó László felvétele

zódik, mint amit a 16. század törvényhozói is féken szerettek volna tartani.

Magyarország kolozsvári konzulja, Mile Lajos kiemelte Erdély XVI. századi elsőségét a korabeli vallási fanatizmus megfékezésére tett erőfeszítésekben. Kiemelte, hogy János Zsigmond fejedelem nemcsak a vallás terén, hanem a diplomácia terén is előrelátó volt, hiszen belátta, országa fennállása forog kockán, ha a Habsburgok vallási türelmetlenségét követi.

Horváth Anna kolozsvári alpolgármester úgy látta, az irányt vesztett XXI. századnak ismét tisztázni kell, hol ér véget a tolerancia, hol kezdődik az önfeladás. A szeretet gyakorlásának kell legyen rendje, amiként a hit szabadságának is törvénybe iktatott rendje van a XVI. század óta.

A templomi ünnepséget a Pálffy Ákos Dalárda fellépése zárta, amelyet állófogadás követett a János Zsigmond Unitárius Kollégium Felvinczi György dísztermében. Farkas Emőd főgondnok pohárköszöntője a Berde-serleggel a hallgatóságot megerősítette abban, hogy őriznünk kell a négy évszázados törvény szellemét napjaink valóságában is.

Az Unitárius Közlöny anekdotapályázata

A humor is Isten ajándéka, és mivel egyházunk bőségesen részesült ebből az ajándékból, kötelességünk átmenteni a közönségi emlékezet számára egyházi mindennapjaink humoros pillanatait.

Ezért az Unitárius Közlöny szerkesztősége pályázatot hirdet, amelyre legalább három (3), az egyházi élethez kapcsolódó anekdotával lehet jelentkezni. A pályázat helyezettjeinek anekdotáit honorárium ellenében közöljük lapunkban.

Beküldési határidő: 2016. március 30.

I. helyezett: ingyenes előfizetés a 2017. évre, az anekdoták közzélése

II. helyezett: az anekdoták közzélése

III. helyezett: az anekdoták közzélése

Kórházlelkészi szolgálat

Kolozsvár

dr. Ferenczi Enikő
0740-063767

Marosvásárhely
Pavelka Attila
0746-234917

Sepsiszentgyörgy
Buzogány Csoma Csilla
0742-512574

Székelyudvarhely
Katona Dénes
0266-213100

Az egyházkormányzás egy éve – 2.

Az Unitárius Közlöny szerkesztősége évértékelő és előretékelő kérdésekkel kereste meg a Magyar Unitárius Egyház lelkesi és világi főtisztviselőit Bálint Benczédi Ferenc püspököt, Kászoni-Kövendi József püspöki helynököt, Boros János, Farkas Emőd és Elekes Botond főgondnokokat, Gyerő Dávid főjegyzőt és Kovács István közügyigazgatót. A beérkezett válaszokat egymás mellé szerkesztve mutatjuk be a januári és februári lapszámunkban.

4. *Megbízatása új kezdetet jelentett egyházi szolgálatában. Melyek voltak azok a korábbi gyakorlatok, amelyeket nem tartott érdemesnek a továbbvitelre, ezért szakított velük, esetleg újakkal helyettesített?*

Kászoni-Kövendi József: A püspöki helynöki vizsgálószerkesztési kiállások vonatkozásában volt az a tapasztalat, hogy azt teljesen új alapokra kell helyezni ahhoz viszonyítva, amilyen módon azt végeztem az előző ciklusban. Olyan formában, ahogy azt három évben keresztül gyakoroltam, tovább folytatni nincs értelme. A negyedévenkénti személyes kapcsolatot tartása az egyházkerület lelkeszeivel hasznosabb, eredményesebb közreműködést eredményez. Ezért ezt ebben a formában fogom gyakorolni.

Kovács István: Az EKT Elnökségének ülései korábban mindig személyes részvételűek voltak. Szorgalmaztam a világhálós ülésezés bevezetését, amelyek időtakarékosak és költségkímélők. Az elnökségi ülésekről általában elmondható, hogy azok többnyire tűzoltó jellegű, operatív ügyek megoldásával vannak leterhelve, így kevés idő jut a távlati, stratégiai tervezésre. A távközléses ülések gyakoriságának növelése abban is segíthet, hogy a személyes részvételű tanácskozásokon több idő jusson a nagyobb ívű egyházkormányzási munkára.

A szejkefűrdői találkozó eddigi fesztivál jellegét sikerült egyházasabbá tennünk az új alapokra helyezett szervezési kerettel és az úrvacsoraosztás bevezetésével.

Farkas Emőd: Igyekszünk az egyházvezetés hatékonyságát növelni például virtuális elnökségi ülések szervezésével, a tárgysoro-

zatok és a napirendre kerülő ügyek pontosabb előkészítésével. Más példa: noha a szervezeti és működési szabályzatban benne van, nem létezett a főgondnokok és felügyelő gondnokok kollégiuma. Ezt a szakmai testületet életre hívtuk, a testület már meg is fogalmazott néhány, egyházi életünket érintő, igen fontos javaslatot. A tanácskozások során, bár még csak két ülésünk volt, a résztvevők mindnyájan egyetértettek abban, milyen fontos a szerepe a világi vezetők ilyen szintű eszmecserejének. A testületet a jövőben is működtetni szándékozzuk, és tárgyalunk az általános gondnoki kar életre hívásáról is.

Gyerő Dávid: A főjegyzői felelősség egyházunkban a 20. század végére visszafejlődött, mert a főjegyzőknek mindig egy másik egyházi állás mellett kellett a tisztséget betölteniük. A jegyzőkönyvek formális vezetésén és a püspök alkalmi helyettesítésén túl a munkakörnek nem volt sajátossága vagy hozadéka. Én viszont most esélyt kaptam arra, hogy a tisztséget újjáépítsem, és saját felelősségekkel töltsöm ki (lásd a korábbi válaszokat). Ennek a lényegét abban látom, hogy a főjegyző többé nem esetszerűen be-bedolgozik ebbe-abba, hanem folyamatosan nyújtja a saját munkaköréhez tartozó teljesítményt. Ez gyakorlatilag a püspök mellett egy második, állami költségvetésből fizetett lelkesi főtisztviselő többletét jelentti, a korábbi tiszteletbeli minőség helyett.

Boros János: Mindennapi egyházi életünkben, amikor az egyházi vezetésről van szó, gyakran túl nagy hangsúlyt fektetünk a „világi” és „egyházi” megkülönbözte-

tésre. Ez így nem jó. Minden szolgálatot vállaló személy egyháznak kell minősülni, mert közöttünk csak helyzetkülönbségek léteznek, mindenki szolgálata fontosnak számít. Ebből kiindulva mondom, hogy a két fogalmat nem kell külön választani, hiszen az egyház mi vagyunk, a kitűzött célok eléréséért egybehangolt döntésekre, közös munkára van szükség.

5. *Az egyházi munka alapvetően az emberekért van. Vezetői szolgálatának mely részei kapcsolódnak a hívek mindennapi valóságához, mely részei láthatóak, követhetőek, értékelhetőek ezen a szinten?*

Gyerő Dávid: Egyfelől azokra a szószéki vagy közösségi lehetőségekre gondolok, ahol lelkesként végeztem szolgálatot: például egyházközségi ünnepélyeken, egyházköri találkozókra vagy szakmai fórumokra. Másfelől idetartoznak a képviselői alkalmak is, ahol politikai vagy társadalmi környezetben kellett egyházi üzenetet átadni. Ezek a többre biztató, hitre sarkalló bizonyítételek főleg a résztvevőket érték el – az elvégzett munkáról pedig szélesebb körben is tájékoztatást kellene nyújtani. Éppen ezért a média által kínált lehetőségeket minden vezetőnek jobban ki kellene használni, ahol az egyházi közösséget és a szélesebb környezetet is tájékoztatni lehet egy-egy munkáról, véleményről.

Boros János: Igyekeztem, és igyekezni fogok az egyházi élet minél több rendezvényén aktívan részt venni, osztozni az egyházközségek örömeiben, buzdítani a híveket az egyházi életben való részvételre.

Voltak kevésbé kellemes alkal-
mak is amelyeken részt vettem,
osztottam gondokban, igyekeztem
tudásom legjavát nyújtani megse-
gítésükre. Egy közösen eltöltött
nap, egy őszinte kézfogás mindig
meghozza a várt eredményt.

Kovács István: A kérdésfelve-
tés értelmetlen. A főhatósági dön-
tőshozás és egyházkormányzás
nem öncélú. Következmenyei még
akkor is az egyház egészségét és a „hí-
vek mindennapi valóságát” szol-
gálják, ha ez egyesek számára nem
nyilvánvaló. Mellesleg gyülekezeti
lelkészként, néhány egyházköri és
egyetemes egyházi rendezvény
szónokaként, egyházi tanácskozá-
sokon és más összejöveteleken
közvetlen kapcsolatban állok a hí-
vekkel. Sajátos színfoltként meg-
említhetem azt a „hívek minden-
napi valóságához” kapcsolódó él-
ményt, amit gyermekeimmel és a
sepsiszentgyörgyi ifjúsági egylete-
sekkel éltünk át, amikor a Gondvi-
selés Segélyszervezettel közösen
összegyűjtött adományokat átad-
tuk a rászoruló embertársainknak
otthonukban.

Farkas Emőd: Nagyon lényeg-
es a gondnok-presbiteri értekez-
leteken való részvétel; sajnos
2015-ben csak kettőn tudtam jelen
lenni. Abban bízom, hogy szolgál-
latom minden része áttételesen
vagy közvetlenül kapcsolódik a
mindennapi valósághoz még ak-
kor is, ha nem is minden látható
vagy követhető ezen a szinten. Fő-
gondnokként részt vettem ünnepi
eseményeken, ahol beszédeket
tartottam, lelkészi értekezleten,
teológiai csendes napokon tartot-
tam előadásokat stb.

Kászoni-Kövendi József: Ter-
mészetesen a lelkészi munka vég-
zése az, amely közvetlenül kapcsol-
ódik a hívek mindennapi valósá-
gához, életéhez. A leginkább ezek
láthatóak, követhetőek, mérhető-
ek le és érzékelhetőek. A vezetői
szolgálat nem hoz olyan gyors
eredményeket és változásokat,
mint a fent megnevezett tevékeny-
ség. Ehhez egy stratégiát lehet ki-

Kövér László házelnök (jobbról a 4.) 2015-ben fogadta egyházunk képviselőit (Gyerő Dávid főjegyző, Kászoni-Kövendi József püspöki helynök, Bálint Benczédi Ferenc püspök, Farkas Emőd főgondnok, Elekes Botond Áron főgondnok, Kovács István közügyigazgató, Boros János főgondnok)

dolgozni, különböző célkitűzések-
kel, és a megbízatás vége ad majd
választ arra vonatkozóan, hogy az
milyen mértékben sikerült.

6. Valószínű, hogy az első év nem volt elegendő minden feltett szándék véghezviteléhez. Melyek voltak azok az Ön által felvállalt felelőségek, amelyek az év során nem tudtak kibontakozni, és amelyekre a következő esztendőben kiemelt figyelmet kíván fordítani?

Kászoni-Kövendi József: A lel-
készek mindennapi munkáját kö-
zelebb hozni a vezetői tevékeny-
séghez. Intenzívebben részt kívá-
nok venni az ULOSZ munkájában,
valamint nagyobb ráhangolódás-
sal szeretném követni az UNOSZ
éves tevékenységét.

Boros János: Az év első elnök-
ségi ülésén vállaltam a kapcsolat-
tartást az egyházközségekkel, egy-
házkörökkel, kérés esetén azok se-
gítségét. A jobb tájékozódás céljából
elolvastam a lelkészi jelentéseket
és azok mellékleteit.

Tudatában annak, hogy amit
most leírva hátrahagyunk, az idő-
vel történelem lesz, kiemelt figyel-
met szeretnék fordítani az ügyvitel
pontos betartására.

Tapasztaltam, hogy az infor-
máció áramlása az egyházközsé-
gek felé nem mindig megfelelő,
meglátásom szerint erre kell ki-
emelt figyelmet fordítani.

Kovács István: – Egyik legfon-
tosabb feladatunk 2016-ban az
egyházi stratégiai terv újragondo-
lása és időszerezése. Meg kell
tennünk a gyakorlatba ültetéshez
szükséges egyházkormányzási in-
tézkedéseket, és biztosítanunk kell
a megfelelő célirányos pénzügyi
alapokat.

– Az erdélyi és magyarországi
egyházrészek újraegyesítése törté-
nelmi jelentőségű volt. Remélem,
hogy 2016-ban végre beindul a
tényleges szervezeti egységesülés
az egyházi élet minden területén.

– Amiként eddig is tettem, biz-
tató állásfoglalásaimmal továbbra
is szeretném előmozdítani az átvil-
ágítási és közelmúlt-kutatási
munka folytatását – minden tor-
pedózó szándék ellenére.

– Haladéktalanul el kell kezde-
nünk Dávid Ferenc kolozsvári köz-
téri szoborállításának a folyama-
tát. Biztató, hogy Sepsiszentgyör-
gyön is kilátásban van egyházala-
pítónk szobrának a felállítása.
Ugyanott a napokban hozunk

döntést egyházunk nagy jótévedője, Berde Mózes szobrának megalkotójáról.

Farkas Emőd: Valamennyi feltett szándék megvalósításához egy teljes, hatéves mandátum sem lesz elég, és akkor még nem is szólunk az élet által folyamatosan megkövetelt új teendőkről. Ebben az évben arra szeretnék törekedni, hogy a mindennapi munka hevében ne tévesszük szem elől, ne feledkezzünk meg az általánosabb célokról sem. Ilyen volna a 2015-ben lejáró fejlesztési stratégiánk kiértékelése, a tanulságok levonása, esetleg egy új stratégiai doku-

mentum megalkotása. Másik gondolat: jó lenne a szervezeti értelemben megvalósult egyházegyesítést a mindennapok szintjén jobban megvalósítani, például különböző közös programok révén.

Gyerő Dávid: Harmadik célom szolgálata, az Egyházban lévő szakmaiság jobb felhasználása, csak elkezdődött, például a világi vezetők többre bízatasának kiemelésével a gondnok-presbiteri értekezleteken.

Bízom abban, hogy a lelkész-továbbképzés újrászervezése mellett sikerülni fog elkezdni a világi vezetők és az egyháztagok tovább-

képzésének megtervezését is. A Főhatósági Hivatal szakmai újrászervezésének nagyobb része is hátravan még. A legkevesebbet mégis a legfontosabbal tudunk haladni: a belső egyházi viszonyok, az egyháziasság javításával. Az elmúlt esztendőben sem letünk jobb szeretetközösség, hanem inkább csoportok, érdekek gyülekezése maradtunk. Nem sikerült megoldani azt a munkaügyi konfliktust sem, amelyben a személyi sértettség az Egyházat világi bíróságra hurcolta. Mindennek javítása az előttünk álló esztendő feladata.

Önkéntesség a gyülekezetben

Bizonyára a Kedves Olvasó számára világos, hogy minden olyan munka, amelyet egyénileg vagy csoportosan, rendszeresen vagy alkalmanként a közös jó érdekében saját akaratból végeztünk anyagi ellenszolgáltatás nélkül, közmunkának, önkéntes munkának nevezünk. Ez a munka közvetlen anyagi haszonnal nem jár annak végzői számára, de a közösség, egyházközség javára felbecsülhetetlen, talán sokkal többet ér az aranykönyvi bejegyzésben értékelt számoknál.

Az önkéntesség a tapasztalatok és tudományos kutatások szerint széles korosztályokat és társadalmi rétegeket érint. A gyerekeknek az önkéntes munka alkalmi segítenek a szocializációban, ugyanakkor az önkéntesség ránevelheti őket arra, hogy később közösségük aktív tagjaivá legyenek. A fiatalok szempontjából előnyt jelenthet a munkaerőpiacon, ha segítők, önkéntesek környezetében szereznek tapasztalatokat. A közmunka alkalmi különösen értékes kapcsolódási, feltöltődési hatással vannak a munkahellyel rendelkező nők és férfiak részére. A nyugdíjas önkéntesek számára a magány,

az inaktivitás és a betegségekbe menekülés elkerülésének lehetősége.

Amikor egy kis közösség (jelen esetben a kökösi gyülekezet) na-

gyot álmodik anyagi és lelki épülés terén egyaránt, akkor a megvalósítás elképzelhetetlen önkéntesek, közmunkások nélkül. Nemcsak a cél megvalósulásának esélye növekszik az önzetlen segítséggel, de maga a kivitelezés, a közös munka útja is felbecsülhetetlen közösség-építő értékkel bír.

Mindegy, hogy éppen a kántori lakot tisztítottuk meg a régi szeméttől, kerítéseinket javítottuk és festettük, fát hasogattunk, imatermet és lelkészi lakást javítottunk kívülről, a templomudvar régi sírköveit rendeztük, gyülekezeti asztalközösséget készítettünk elő, rászoruló testvéreinknek gyűjtöttünk tartós élelmiszert avagy gyermekekkel foglalkoztunk nyári tábor, kirándulások, délutáni oktatás, vasárnapi iskola alkalmain, esetleg éppen fiataljainkkal fektettük le a színjátszás alapjait, illetőleg nőszövetségi alkalmak során önkénteskedtünk. A cél mindig azonos volt: közösségünk építése, megerősítése, javaink megőrzése. Végso soron mind a rendezett környezet, mind pedig a gyülekezet fejlődése ajándék, amit magunknak szerzünk.

Segíteni tehát sokféleképpen lehet. Vallom, hogy egyik leghatékonyabb módja az önkéntesség, amelyből nem csupán az érintett közösség, hanem maga az önkéntes is gazdagodik: együttműködést, szolidaritást, toleranciát tanul, tapasztalatot szerez kulturális, de akár szakmai téren.

A gondviselő Isten áldja meg minden jó szándékú önkéntes munkáját!

BARTHA ALPÁR

Megvalósuló verespataki reménységeink

SOLYMOSI ZSOLT

• Több mint tíz éve nyomon követem a Verespatak kapcsán egyre inkább gyűrűző aranykitermelési botrányt. Annak idején kimentünk diákjaimmal, és alaposan bejártuk a falut, ismerkedtünk egyedülálló múltjával, aztán tanúi voltunk, hogyan növeli hatalmát a külföldi cég a falu teljes egésze felett, hogyan félemlíti és ossza meg az addig békés közösséget a felkínált pénz és bódító ígéretek, láttuk milyen keserves valóság volt a cég által megvett és lerombolt családi házak rideg látványa. Mindeközben a faluban továbbra is ott lakott az a maroknyi közösség, akik dacosan és megtörhetetlenül szembeszálltak a hatalmasokkal, akiket semmilyen módon nem lehetett megvásárolni. Aztán volt egy időszak, amikor a csapból is az folyt, hogy hamis reklámok által bizonygatták a munkahelyek létszükségességét, közben országos hírűvé nőtte ki magát a fenevad, így amikor országvezetők, politikusok is kezükbe vették a megvalósítandó bányaprojekt szorgalmazását, akkor már betelt a pohár, és a civil szféra, fiatalok ezrei tömegesen kivonultunk az utcákra, elindult végre a tiltakozás hullámrengése. Ettől pedig politikus és pénzmágnás nagyhatalom is megriadhat, ha kellő kitartás és folytonosság van a jóakarató emberekben.

Emlékszem, bennem az váltotta ki a végső elkeseledést amikor megtudtam, hogy a cég a verespataki holtakért is pénzt kínált, a hozzátartozókkal kiegyezve kiásatta őket, és elszállította más település temetőjébe. Még az unitárius templom körül is felismerhetetlen hantokká vált néhány családi sír.

Éreztük mi is, sokan, hogy tennünk kell valamit. Így 2014 adventjében a Kolozs-Tordai Egyházkör szervezésében több száz főnyi unitárius közösség indult minden adventi vasárnapon buszos zarándoklatra az Aranyos mentéről, de még a messzi Székelyföldről is ahhoz, hogy sokszor mínusz 20 fokban egymást felmelegítve leheljük a remény és a bizalom szavait az árván maradt verespataki unitárius templomban. Lelkes és tenni akaró tekintetek, sok esetben idős személyek konok kitartása is megmutatkozott a templompadokban. Emlékszem, mennyire büszke voltam Varró Zoli operátorra és stábjára, akik a kegyetlen hidegben a templomtoronyra felszerelt internetes kábellel élőben közvetítették az istentiszteleteket, hogy

mindazok, akik nem jöhettek velünk, velünk együtt imádkozhassanak és töltekezzenek.

Ez volt az az időszak, amikor a kolozsvári unitárius kollégium és a belvárosi unitárius templom közé

kifüggesztettünk egy hétméteres transzparenst, amely világosan hirdette: Az unitárius egyház ellenzi a ciántechnológiás bányakitermelést Verespatakon. Százerek látták ezt troliban utazva, gyalogosan elhaladva mellette, ez volt az a pillanat, amikor a román közösség is megjegyezte, hogy végre van egy bátor egyház, amely ezt felvállalja.

Nagyon sok erőt éreztünk akkor, és próbáltunk ebből valamennyit átadni a helyieknek, akikre hősként tekintettünk.

Ma már úgy tűnik, semmi nem volt hiábavaló. A parlament hamarosan elvetette a cégnek kedvező különbejáratú bányakitermelésről szóló tervezetet, 2015 elején a cég elkezdte leépíteni és elbocsátani alkalmazottait, a több százezer lánkkal bíró, bányászatot sürgető FaceBook-oldalakat lezárták, a végső csapat pedig most, a 2016. év elején aláírt miniszteri rendelet mérte ki: Verespatak 2 kilométeres övezete bekerült az A kategóriás műemlékvédelmi listára, amely magával vonja azt is, hogy itt aligha lesz már bányászati tevékenység.

Borzongatóan jó érzés tudni, hogy mindvégig a jó oldalon álltunk, hogy sokunk kitartása rendre hozzájárult ahhoz, hogy ez a település megmeneküljön, és általa egy szélesebb környezet is fellélegezhet. Eljött végre az ideje a tervezésnek, az alternatív és fenntartható

gazdálkodás módjainak megtalálásához, Verespataknak a turizmushálózatba történő aktív bekapcsolásának, egyszóval reménységeink megvalósulni látszanak.

Február 6-a a település napja, az első említés évfordulója. Boldog újjaszületést, Verespatak!

Unitárius szórvány Szilágysomlyón

Múlt év karácsonyán megvalósult. Szilágysomlyó városban megalakult, immár hivatalosan, családias jellegű megbeszélés keretében a néhány lelket számoló unitárius szórvány. Gondnokot is választottunk Szegedi Tünde (Nyitrai Mózes és Deák Berta unitárius lelkészpár leánya) személyében. Az eseményt hitelesített jegyzőkönyvvel dokumentáltuk.

Honnan indult e történet? 2013 őszén, a Zilah-Fenyvesi Református Egyházközség hittantermében tartott hálaadási ünnepségünk után a Szilágysomlyóról érkező unitáriusok részéről hangzott el, hogy amennyiben a lelkész nő többletmunkát, „második mérőföldet” vállalna, a megyeközponttól (Zilah) 25 km-re északnyugatra fekvő városban úrvacsoraosztással egybekötött ünnepi istentiszteletet lehetne tartani. Így 2013 karácsonyán Szilágysomlyón Kovács Margit (unitárius vallású) és Mitruely Miklós folklorista, nyugalmazott egyetemi oktató (református vallású) házaspár lakása egyik szobája egy órára szórványimáházzá vált.

Ezt követően e sorok írója arra törekedett, hogy a városbeli unitáriusok sajtókiadványokban is részesüljenek, továbbá úrvacsoraosztásra is sor kerülhessen.

Istennek legyen hála, mindeddig ezt sikerült megvalósítani! E téren a Kolozsvár-Belvárosi Unitárius Egyházközség egykori templomgondozó-irodavezetője, Kovács Margit ügybuzgósága jó alapot jelentett. Családi hajlékukban áhítatra serkentő légkörben gyülekezhettünk, imádkozhattunk. Meglepetés volt a

2014-ben, az őszi hálaadás ünnepén

„vándorlelkészeknek” felszolgált ünnepi ebéd, a forró kávé. Isten fizesse! Szórványhíveink figyelmessége, egyházhűsége többletmunka vállalására ösztönöz.

Múlt év karácsonyán az ünnep második napján Szegedi Tünde tömbházlakásában gyülekeztünk. Legutóbbi istentiszteletünk helyszíne biztosítóját, a küzdelmes életsorsú unitárius lelkészpár (Nyitrai–Deák) immár nyugdíjas leányát választottuk gondnoknak. Mikor az Északnyugat-Erdélyi Unitárius Szórványegyházközség szilágysomlyói szórványa megalakulásáról tájékoztatom az Olvasót, remélem, hogy többszörösen kisebbségi hitéletünkben történt lépésünk jó fogadtatásra talál nemcsak a szórványban, de a tömbben élő unitáriusok és más felekezetű családtagok körében is.

PÁLFFY ANNA-MÁRIA

„A humor Isten ajándéka” (Báró József)

Kriza köszöntője

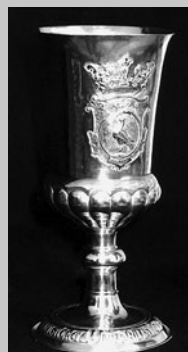
Kriza János unitárius püspök Jakab Elekhez, a jeles történetíróhoz keresztelőre volt hivatalos. A lakomán többek közt megjelent egy református főúr s egy katolikus pap is.

Kriza lakoma közben felemelkedett helyéről, s az új világpolgárt így köszöntötte:

*Éljen jó barátunk, az unitárius,
Ki ma elmondhatja, hogy trinitárius.
Három vallásúak imádkoznak érte,
Egyik egy, másik a három istent kérve.
Apa, anya szeme az új házi kincsen,
Áldja mindhármát az egy s három Isten!
(A nevető Magyarország. Egyetemes adomagyűjtés.
1887)*

Gyülekezetek számára úrvacsorai kelyhek, keresztelőpoharak, kenyérosztó tálak, illetve kancsók készítését (finomezüstből vagy a megrendelő által rendelkezésre bocsátott anyagból), javítását és tisztítását vállalom. Emellett ónból készült egyházi tárgyak restaurálásával is foglalkozom. Érdeklődni a 0264/433-241-es, 0765/128-601-es, illetve a (0036)20/3168-217-es magyarországi telefonszámon lehet.

IMREI IMRE
ötövsmester (Kolozsvár)

Újítsd meg a lelked!

Peter Morales, az amerikai Unitárius Univerzalisták elnökének évindító üzenete, amely a UU Word magazin 2015. téli számában jelent meg. (A. J. E. fordítása)

• Mi, unitárius-univerzalisták állítjuk, hogy felettébb változatos teológiai nézeteket vallunk. Ennek ellenére minden unitárius-univerzalista, akivel eddig valaha találkoztam, lett légyen az illető humanista, istenhívő, pogány, keresztény, buddhista vagy bármiféle vallási besorolást elutasító, egyetért egy lényeges meggyőződésben: Mindannyian hisszük, hogy a dolgoknak nem kell úgy lenniük, ahogy vannak. Elutasítjuk azt, hogy a jogi egyenlőtlenségek, a gyűlölet, a környezetrombolás, rasszizmus, a háború az emberi lét elkerülhetetlen részei. Hiszük, hogy jobba tehetjük a világot, különösen akkor, ha együtt cselekszünk ennek érdekében.

Mert megtapasztaltuk a szeretetet, szerelmet, szépséget, örömet, barátságot, békét, amely áthatja értelmünket.

A történelem során sok vallás tanította ennek elenkezőjét: hogy el kell fogadnunk azokat az életkörülményeket, amelyekbe beleszületünk, hogy megérdemljük a szenvedést, hogy az élet olyan, amilyen az eleve elrendelés, az eredendő bűn vagy karma miatt. A vallások tanították nekünk, hogy a földi hatalmak isteni akaratot teljesítenek. A vallások azt is tanították, hogy a királyok és királynők Isten kegyelméből uralkodhatnak, hogy a császár, a fáraó, a vezér istenség, melyet imádni kell.

Miért vagyunk tehát mi, unitárius-univerzalisták meggyőződve arról, hogy a dolgoknak nem kell úgy lenniük, ahogyan vannak? Mert tapasztalatokat gyűjtöttünk. Mert éltünk. Mert megtapasztaltuk a szeretetet, szerelmet, szépséget, örömet, barátságot, békét, amely áthatja értelmünket. Mindannyiunknak volt valamilyen sajátos spirituális megtapasztalása, mindannyian éreztük már úgy, hogy kapcsolódunk az istenihez. Mi a szeretet, ha nem kapcsolat?

Erre kell emlékeznünk. Amikor agresszióknak, igazságtalanságnak, politikai ostobaságnak, szívtelen gazdasági kizsákmányolásnak, a természet ész nélküli rombolásának vagyunk tanúi, amikor ezek miatt megkeserednénk, emlékeztetnünk kell magunkat Isten-élményeinkre.

Valójában többet kell tennünk, mint hogy felidézünk e drága tapasztalatainkat. Abban a pillanatban, amikor előttele a keserű felháborodás, meg kell tapasztalunk, fel kell idéznünk magunkban az élet ajándékait, lehetőségeit még egyszer. Újra. Igazi spiri-

tuális gyakorlat: megújítani kapcsolatunkat azzal, amit a legértékesebbnek tartunk az életből. Ha nem tápláljuk lelkünket, ezek a megtapasztalások el fognak halványulni! Még jó tetteink is dühből, felháborodásból, örömtelen kötelességből végrehajtott tetteké válnak.

Fel kell tennünk magunknak egy kérdést: Mire van szüksége a lelkemnek jelenleg? Lehet, a természet csendjére vágyik. Talán arra, hogy a művészet szépségeit csodálja meg egy kiállításon. Vagy a kertészkedés örömeire. A zene harmóniáira. Egy régi barát társaságára. És a felsorolás folytatható.

Ami még fontosabb: alkossunk, ne legyünk passzívak. Ha játszunk valamilyen hangszeren, vegyük azt elő. Énekeljünk egy kórusban. Fessünk, rajzoljunk, barkácsoljunk, szőjünk, kössünk... (Mindig ámuldoztam azon, hogy milyen sok unitárius-univerzalista köt.) Vagy főzzünk valami különlegeset. Játsszunk gyermekeinkkel. Időről időre szükségünk van arra, hogy egy olyan világba lépünk be, amelyet meg szeretnénk alkotni, amilyenné szeretnénk tenni ezt a világot is.

Egy részem bűnösnek érzi magát, amikor olyan dolgokat teszek, amelyek örömmel töltenek el, amelyektől szárnyal a lelkem. Hiszen mindig kerül valami, amit nem fejeztünk be, egy találkozó, amire el kell menni, egy e-mail, amire még nem válaszoltunk, egy dolog, amit még nem intéztünk el. De valahol mélyen érzem, hogy nincs igaza ennek a részemnek. Ahogyan az imádkozás vagy a meditálás megcsendesíti a háborgó lelket, tisztánlátást ad, megújítja az erőinket, ugyanúgy felvertezi lelkünket az is, ami megújítja bennünk az élet szépségeihez való kapcsolódást

Arra buzdítalak, hogy vizsgálj meg, itt és most mire van szüksége a lelkednek.

Így arra biztatlak, arra buzdítalak téged – igen, téged! – hogy vizsgálj meg, itt és most mire van szüksége a lelkednek. Legbelül tudod. Mindannyian tudjuk. Legrejtettebb vágyaink irányt mutatnak majd nekünk. Csinálj helyet életedben a szépségnek, szeretetnek, a játéknak. Engedd gyógyulni, engedd szárnyalni a lelked.

Amikor a lelkünk erős, mert töltekezhetett az élet ajándékaiból, szépségeiből, az együttérzésért, az igazságért is sokkal jobban tudunk munkálkodni.

Ha a lelkünk megújult, tiszta, igazi áldás tudunk lenni egymás életében és a világban.

Vizsgálódás a közép-amerikai unitarizmus esélyeiről

Mexikóban, avagy a hold köldökén

GYERŐ DÁVID

• Az Unitáriusok és Univerzalisták Nemzetközi Tanácsának (ICUU) egyik fő célkitűzése az újonnan alakult vagy segítségre szoruló tagedyházak felkarolása. Vezetőképzés, szervezeti alapozás és küldetésistázás által abban próbálunk segíteni, hogy egy-egy közösség világosabban lássa léte értelmét, és az ennek megfelelő szolgálatot. Az ICUU tisztségviselői és alkalmazottai gyakran hazájukban keresik fel az unitárius közösségeket, és az otthoni feltételek ismeretében próbálják megfogalmazni a lehetséges tennivalókat. Ilyen látogatásra mentem én is január 8–16. között az ICUU elnökeként Mexikóvárosba, a 10 éve alakult unitárius közösség otthonába.

Unitáriusok Mexikóban és Latin-Amerikában

A mexikóvárosi unitáriusoknak nincs székháza, ezért a kvékereknél gyülekeznek. Az amerikai alapítású kvékereket a testvérek közösségének is nevezik. Nagyon szabadelvűek, az unitáriusokkal több közös értéket szolgálnak. A Casa de Los Amigos nevű otthonukban gyűlt össze január elején is közel húsz unitárius, a mexikóvárosi közösség magja. Beszédeimet Francisco fordította, aki a csoportot tíz évvel ezelőtt megalapította. Előbb az unitáriusok globális kapcsolatairól szóltam, majd a magyar unitáriusokat mutattam be. A katolikus háttérben élő emberekhez közel áll a keresztény jelleg, értették az egyházas fogalmazást, a felebaráti mivoltról szóló prédikációm evangéliumi alapjait is jó néven vették. A félszázas csoport fő törekvése ma is ugyanaz: hogy tudnának a híveket erősítő és a nagyobb közösségnek is szolgálatot nyújtó egyházzá szerveződni?

Latin-Amerika egészében az unitárius eszmék nehezen tudtak gyökeret eresztetni. Nemzeti próbálkozás volt egy pár az unitárius jelenlét erősítésére, az 1990-es években meg is alakultak csoportjaink Argentínában, Braziliában, Bolíviában és Mexikóban. A legtöbb csak kezdeményezés maradt, és az alapítók személyes elkötelezettségén túl nem jutottak sokra. Ennek egyik oka a törzsi vallások jegyeit a katolikus térítés után is megőrző latino lélek sajátos világa, amely a személyes felelősséget és az egyéni értékeket hirdető evilági unitarizmusra nehezen tud ráhangolódni.

Egyedül Mexikóban lett folyamatossá az unitárius szolgálat. A fővárosi közösség mellett még létrejött két másik gyülekezet is, de tagjaik az Egyesült Államok-

ból áttelepedett fehérek, ún. gringók. A három gyülekezetnek nincs közös tevékenysége – szolgálatuk nem ugyanarról szól.

A mexikóvárosiak segítséget kértek több kérdés felderítésében: Melyek a fő akadályai a szervezeti erősödésnek? Mi az oka a tagsági gyarapodás lassú voltának? Mit kellene jobban tenniük tagjaik lelki életének táplálása és a nagyobb közösség főként szociális szükségleteinek szolgálata terén? Látogatásom ezt a folyamatot csak elindította, és jelképes biztatással volt arra nézve, hogy számíthatnak az ICUU segítségére.

Mexikóváros, a katolikus közösség

A látogatás lehetőséget nyújtott a főváros megismerésére is. A település húszmillió lakosságával népesebb egy országnál, kiterjedés tekintetében megyényi területen fekszik. A lakosság 80%-a katolikus, nyelve a spanyol, az angolul tudók száma meglepően alacsony. Az európai látogatónak ezért nagy segítségére van, ha a helyiek közül választott idegenvezetőre bízta az ismerkedést.

Sok látogató első útja a Basílica de Santa María de Guadalupe nagytemplomhoz vezet, amely a mexikói katolikusok legszentebb zarándokhelye. Az 1560-as évekre teszik ama nemzeti csoda idejét, amikor a Szűzanya megjelent egy Juan Diego nevű földművesnek. Az esemény helyszínére kegyhelyet építettek, ahová évente több százmillió hívő zarándokol egész Latin-Amerikából, s ahol ezért a szentmiséket folyamatosan tartják minden nap.

A Zócalo nevű terjedelmes főteret a 19. században alakították ki. Közepét hatalmas katedrális uralja, amely bár méreteiben és pompájában felülmúlja a bazilikát, a hitélet gyakorlása és a látogatók száma terén messze a Santa María de Guadalupe mögött marad. A főtér sarkában szerényen húzódnak meg az egykori azték főtemplom, a Templo Mayor részben feltárt romjai – a városban nyilvános helyen alig látni a spanyolok érkezése előtti kultúrák maradványait.

A főtértől kissé félreesik a volt császári kastély, amelyet a 19. század közepén a mexikóiak nyakára ültetett Habsburg uralkodó, Ferdinánd építtetett európai ízlés szerint. A dombon bő vizű forrás bugyog, az aztékok föld alatti vezetékén onnan hozták be a vizet főtéri templomukhoz. A kastélyból szép kilátás nyílik a városra, és a közelben füstölgő, még mindig aktív Popocatepetl vulkánra.

Különösen érdekes a Domonkos-rendiek egykori rendháza, amelyben a spanyol inkvizíció székelt. Az épületben ma a történelem eme szégyenteljes intézményének emléket állító múzeum, a Palacio della Inquisición működik. Közvetlenül mellette szolgált a város egyik leghagyományosabb étterme, a Hosteria de Santo Domingo, ahová az El Chile en Nogada néven főzött töltött paprikáért messzi földről is ellátogatnak.

A világörökség megmentett részei

A város gazdag történelmébe betekintést engedő helyszíne az antropológiai múzeum, ahol napokig lenne érdemes szemlélődni. Mexikó területén a spanyolok partraszállása előtt több tíz nép élt egymás mellett viszonylagos békében, ezek kultúrája maradványait gyűjtötték egybe ide: pontosabban azt, amit a spanyol hajók nem szállítottak át Európába. A legtöbb értéktárgy eredeti formájában pompázik, egy-egy kódexnek, ékszernek vagy kegytárgynak azonban csak a másolata van meg, mert eredetije valamelyik európai főváros múzeumában vagy uralkodói magán-gyűjteményében található.

Három nemzet öröksége: az azték, a maja és a tihuakán különösen is kiemelkedik értékével. Olyan tudásról és annak gyakorlati alkalmazásáról tanúskodnak ezek a tárgyak, amelyek megelőzték a korabeli világ színvonalát. Nem véletlenül vésődik sok európai kamasz figyelmébe az aztékok és a maják kincseiről szóló irodalmi alkotások sora. Azt pedig már csak kevesebben tudjuk, hogy a hétköznapi magyar nyelv néhány szava is itteni eredetű: a kakaó maja szó, jelentése tűzből való szer, a csokoládé pedig azték kifejezés, és keserű vizet jelentett.

Szerencsés egybeesés, hogy a spanyol invázió előtti kultúrák jelképeinek, a piramisnak legszebb példányaikat éppen a mai főváros mellé építették. A Teotihuacán néven ismert együttest másfél órás au-

Francisco, a mexikói unitáriusok vezetője – háttérben a katolikus bazilika és a főváros

tóbuszozással lehet elérni. A tihuakáni birodalom kialakulásakor már 500 éve álltak ezek az ismeretlen nép által épített piramisok. Az együttes a két szemben álló hatalmas építmény, a Nap-piramis és a Hold-piramis köré épült, de több tíz áldozati oltár, istentiszteleti torony, papi palota, sőt magánlakás is épen maradt. Sőt feltárták egy későbbi, Quetzalcoatl azték főisten tiszteletére épített templom épületét is, az istenség neve magyarul tollas kígyót jelent.

Búcsúzás közben tudtam meg, hogy a Mejico azték szó jelentése: a Hold köldökén ülni. Az ottani unitáriusok erősödésének esélye is az, hogy figyelmüket emeljék fel a saját köldökük nézéséről a külső lehetőségek magasságába, a belterjes gondolkodást pedig váltsa fel egy egyetemesebb látás képessége. Sőt valószínűleg jó lesz erre a ki- és feltekintésre odafigyelni minden unitárius közösségnek, köztük a ma még viszonylag jó bőrben lévő magyarnak is. Különben nem kerüljük el az európaiak által becsapott aztékok és maják sorsát, és a világörökség pompás, de halott részeként nézünk majd mi is alá a történelem jelképes holdjának köldökéről.

Torockói advent

A hosszú advent után megérkezett a várva várt karácsonyi csoda. Ennek az új lelkületnek a jegyében megszületett a felépüléshez való vágy. Mindenki tehetségének megfelelően részt vett egyházunk lábadozásában. Nekünk a gyerekekkel való foglalkozás jutott, megszerveztük a közös adventi készülődést. Mikulásjárás után a gyerekek is ráhangolódnak az angyalvárásra. Igen-igen! Torockón ő hozza a karácsonyfát az ősi templomunkba, a gyerekek és gyereklelkűek öröme. Angyal segítségére siető gyerekek nevetgélése megtölti tanácsstermünket, elkezdődik a nagy munka: karácsonyfadíszek, adventi koszorúk és asztali díszek

készülődnek. Tea és mézeskalács mellett könnyebben csendültek fel a karácsonyi énekek.

Lelkes szakértőnk is volt Czako Piroska személyében. Ő irányította a gyerekeket, igényes, szép munkákat készítettek az egyedülálló gyülekezeti tagoknak. A tobozt és fenyőágot az ifjúsági egyesület biztosította, az egyedülálló listáját a nőegylet tagjai állították össze. Előző években a szaloncukor készítése is a program része volt. Az asztali díszeket gyerekeink az egyedülálló hívek otthonában vitték. A két korosztály találkozója, a gyerekszemek csillogása meghozta a karácsonyra váró lelkeknek az ünnepet.

Harmadik alkalommal rendeztük meg ezt az eseményt, és arra jöttünk rá mi, felnőttek, hogy a gyere-

keknek szánt élménynek közösségkovácsoló ereje van: így jövőben is megismételjük programunkat, remélvén, hogy a felújított tanácsteremben már közösen sütjük a mézeskalácsot a gyerekekkel. Ha már a sütésről beszélünk, ez a kicsi esemény csak egy szelete annak a tortának, amit az egyházközségünk tagjai az újjászületés örömére készítenek.

Régi hagyomány, hogy december 23-án az angyalok sütik a pogácsát a Székelykő lábánál esti áhítat után. Ez a pogácsa másnap az úrasztalára kerül, így mindenki megkóstolhatja. Jut ebből a karácsony este megrendezett szeretetvendégségre is. A csodálatos

hangulatot a frissen felújított templom és udvara csak fokozza.

Képzeljétek, gyerekek! Találtunk egy titkos írással ellátott levelet, amiben ez állt: „Köszönet a földi munkatársaknak! Az angyal.”

Most magunkról írtam, a torockói hívek lelkes munkájáról, de hogy bennünk ki foltozta meg lelkünk ponyváit, megtanítva ezáltal nem csak szárnyalni, de repülni is, az nem más, mint lelkészünk, Csécs Márton. Kérjük a jó Istent, hogy minden unitárius közösség érje meg ezt a karácsonyi csodát.

TULIT ZSUZSA

Testvérek egymás ellen

Nézzünk körül a magunk szűkebb társadalmi körében, hány rikító esetét látjuk a családi viszálykodásnak, szülők és gyermekek szemben állásának, testvérek marakodásának (akár egy borozdányi földterület végett is), közeli rokonok perlekedésének. Az irigység és a gyűlölet mint mérges gyom lepi el a családi keretet, amelyben pedig Isten legszebb virágainak kellene nyiladozniuk. Elszoruló szívvel halljuk, micsoda ádáz testvérharcok dúlnak, olykor a tanult emberek között is, akik megfeledeznek vérségi kötelékükről, családi hagyományaikról, az otthon levegőjéről, kivette magukból még az emberiség érzését is.

Pedig maga a természet ajándékozta meg az emberiséget azzal a csodálatos folyadékkal, amely az egyedül való orvossága minden rosszindulatnak és gonosz hajlamnak. A vér, amelyet anyáink szíve öntött belénk, a vér, amely meleg áramlással kapcsol össze külön életet élő testvéreket. Milyen gyönyörűen fejezi ki a magyar nyelv a fizikai és lelki elemeknek azt az Istentől való összhangját, amely egy apától, egy anyától való származásban teljesedik ki! Testvér. Egy test, egy vér. Hogy mi a testvéri érzés, azt legjobban úgy állapíthatjuk meg, ha azokat a cselekedeteket vesszük szemügyre, amelyek a testvéri érzülettel ellentétesek. Féltékenykedés, irigység, gyűlölködés, ki-

csinyesség, félreértés, sértődöttség, haragtartás, viszálykodás. Sokszor egészen apró, jelentéktelen okok idézik elő a háborúságot, s majdnem észrevétlenül dagadnak a kis okok hatalmas sérelmekké, sértéseké és ellenségeskedéssé.

Ha mindjárt csírájában nem fojtja el a belátás és a szeretet a felbukkanó tüneteket, elhatalmasodik a baj, s végül családi háborúvá fajul. Az egymást meg nem értő testvérek elkerülik egymást, a csetepaté egyre szélesebb körre terjed, és tudni való, hogy mindig akadnak rossz nyelvek, amelyek állandóan tápot adnak a félreértésnek és haragnak, mindig akadnak gonosz kezek, amelyek újra és újra olajat öntenek a testvérharc lobogó tűzére. Aki feltárja lelkét az isteni igazság előtt, az már nincs messze a testvéri szeretet megértésétől. A humanizmusnak a legősibb alaptörvénye pedig a testvéri szeretet. Ez pedig feltételezi, hogy a vagyoni különbségek, a tehetség- vagy műveltségbeli eltérések ne emeljenek válaszfalat testvér és testvér közé. A testvérharc szítóit idejekorán ismerjük fel, és küszöböljük ki őket elutasításunkkal magunk mellől, s akkor idejében megszüntethetjük a testvérek közötti gyűlölködést. Ha nem ezt tesszük, a szülők még haló poraikban sem lehetnek nyugodtak. Aki nem ezt teszi, vétkezik Isten és egyben életet adó szülei ellen!

GÁLFALVI GÁBOR

Eladja egyetemi épületeit az Andover Newton Teológiai Intézet

Az Amerikai Egyesült Államokban (AEÁ) élő unitárius-univerzalisták legnagyobb lelkészképzőjének vezetősége 2015 novemberében úgy döntött, hogy az Andover Newton Theological School jelenlegi épületét eladják. Az 1807-ben Andover Theological Seminary néven alapított intézmény történelme során többször olvadt be más intézményekbe, többször osztotta meg kampuszát más egyetemekkel, azonban mindenkor sikerült ellátnia vállalt feladatát, az unitárius univerzalista lelkészek képzését. Az átalakítással

most is a vállalható folytonosságot kívánják biztosítani. A vezetőség úgy véli, az épület eladása nem vet véget a lelkészképzésnek, csupán annak korszerű átszervezését jelenti.

Az AEÁ-ban az egyre erősödő szekularizáció jelenségének hatásaként nagymértékben csökken az egyházas vallásosság, a gyülekezetek folyamatosan apadnak, a felekezetek komoly anyagi nehézségekkel küszködnek. Ez közvetlenül kihatással van a lelkészképzésre is. A pénzügyi gondokat a legtöbben történelmi épületeik értékesítésével igyekeznek orvosolni. A teológiai közel harmada bezárt, és további jelentős bezárási hullámmal kell számolni az elkövetkező években. (UK)

SZERETETSZOLGÁLAT

Karácsonyi segélyakciók

• A Gondviselés Segélyszervezet tavaly karácsonykor az eddigi legátfogóbb segélyakcióját szervezte meg. Az adománygyűjtések advent időszakában zajlottak a főváros és Háromszék közötti képzeletbeli tengely hat helyszínén: Budapest, Kolozsvár, Marosvásárhely, Székelyudvarhely, Barót, Sepsiszentgyörgy.

A gyűjtéseket többnyire a már bevált formában szerveztük meg, partnerségben a *Merkúr* üzletláncsal (Marosvásárhely, Székelyudvarhely), a *Bertis* és *Amigo* sepsiszentgyörgyi üzleteivel, a *Profi* baróti üzletével, valamint a *CBA* üzletlánc két budapesti áruházával. A felsorolt üzletekben önkéntes munkatársaink tartós élelmiszereket, tisztálkodási eszközöket, tisztítószereket és édességeket gyűjtöttek az adományozó kedvű vásárlóktól.

Kolozsváron nem üzletekben gyűjtöttünk adományokat, hanem a János Zsigmond Unitárius Kollégiummal, az Unitárius Óvodával és a Kolozsvár-Belvárosi Unitárius Egyházközséggel közösen szerveztünk gyűjtést – a diákok szüleit és az egyházközségi tagokat szólítva meg. Advent harmadik vasárnapján az Unitárius Óvoda jótékonyági előadást tartott a belvárosi templomban, a jelentős perselyes bevételt felajánlva a segélyakció céljára.

A háromszéki fiókszervezet önkéntesei egy sepsiszentgyörgyi üzletben gyűjtenek

A fentiek alapján összegyűlt természetbeni adományok értéke 26 000 lejre becsülhető. Ezek kiegészítéseként a Gondviselés Segélyszervezet saját alapjából, illetve támogatóink jóvoltából további élelmiszereket vásároltunk, így összesen 700 csomag készült, melyeket az említett „tengely” mentén 65 egyházközségben adtunk át rászoruló családoknak. A segélyben részesült személyek száma 1230. Az adománygyűjtésekbe, majd a csomagok összeállításába és célba jut-

tatásába közel 60 felnőtt és több mint 70 ifjú munkatársunk vett részt. Megjegyezzük, hogy önkéntes munkatársainknak egynegyede nem unitárius felekezetüként kapcsolódott be az egyházunk égisze alatt zajló segélyakciókba. Természetesen a felekezetközi jelleg a segélyezett személyek és intézmények hovatartozásában is érvényesült, így például tartós élelmiszereket adtunk át a Keresztyén Diakónia Alapítvány Írisz Házának (Sepsiszentgyörgy), a Kovászna megyei önkormányzat Koldus és királyfi szociális gyermekmenhelyének, a kőhalmi református diákotthonnak, valamint a sérült fiatalokat segítő Reménység Alapítványnak (Kolozsvár).

Segélycsomag átadása egy erdővidéki rászoruló családnak

Az előző évekhez hasonlóan karácsonykor több tengerépkocsinyi segélycsomag érkezett Udvarhelyszékre a szokásos németországi adományozói forrásokból. A segélyek egy részének célba juttatását a Lókodi Ifjúsági Alapítvány és a Wolter Alapítvány ez alkalommal is a Gondviselés Segélyszervezetre bízta. Székelykeresztúr környékbeli és Homoród menti munkatársaink közreműködésével 33 unitárius többségű – vagy számottevő jelenlétű – településen összesen 735 értékes segélycsomagot kézbesítettünk rászoruló családoknak.

A Gondviselés Segélyszervezet Elnöksége ezúton is köszöni a legutóbbi segélyakciók megvalósításában együttműködő munkatársak, partnerszervezetek, egyházközségi, nőszövetségi, illetve ifjúsági egyleti vezetők és tagok segítőkész hozzáállását, valamint a jóságos adományozók felajánlásait!

A segélyakciókról készült szemléltető képeket a Gondviselés Segélyszervezet honlapján (www.gondviseles.org, Facebook) lehet megtekinteni.

A GONDVISELÉS SEGÉLYSZERVEZET ELNÖKSÉGE

NŐK VILÁGA

A magok ereje: unitárius-univerzalista nők találkozója Bolíviában

SZTRANYICZKI ZSÓFIA

• 2015. november 12. és 16. között egyedi eseményre került sor: észak-amerikai, európai és ausztrál unitárius-univerzalista nők dél-amerikai – többnyire bolíviai – szabadelvű hittestvéreikkel találkoztak a La Paztól északra lévő szubtrópusi *Yungas* vidékén. A négynapos konferencián 60 különböző kulturális és etnikai hátterű, de a környezetvédelemért, valamint a nők és az őslakos népek jogaiért mélyen elkötelezett személy vett részt.

A találkozó szervezője az International Women's Convocation (IWC), az unitárius és unitárius-univerzalista nők nemzetközi szervezete, a La Paz-i unitárius-univerzalista közösség támogatásával. A közösség vezetője és a rendezvény házigazdája Olga Flores emberjogi aktivista, aki 2009-ben részt vett az első (houstoni) Unitárius-univerzalista Nők Világtalálkozóján, és az IWC tanácsadó testületének tagja.

A rendezvény, melynek témája *Nők, a föld és spiritualitás* volt, élményekben, változatos programokban bővelkedett. Minden reggel napköszöntéssel, tajsíval és áhítattal kezdődött, amit előadások és kiscsoportos megbeszélések követtek. A bolíviai előadók a bolíviai nők helyzetét vázolták a patriarchális társadalom és a klímaváltozás tükrében. A latin-amerikai nők leg súlyosabb problémája az erőszak és a diszkrimináció, és kevés azon nők száma, akik a politikában és a köz-

életben szerepet vállalnak. A nők életét több veszély fenyegeti a klímaváltozás miatt: sokkal nagyobb valószínűséggel lesznek áldozatai természeti katasztrófáknak, mivel a mezőgazdaság, az élelmiszerellátás és a vízfelhasználás vidéki területeken hagyományosan női feladatok.

Dr. Susan Walsh, a kanadai székhelyű Unitárius Közszolgálati Bizottság (Unitarian Service Committee)

ügyvezető elnöke a szervezet *Vetőmagok a túlélésért* c. programját mutatta be, ami a hagyományokon alapuló agro-biodiverzitást helyezi előtérbe: a vetőmagvak – a laboratóriumokban kidolgozott magas terméshozamú magokkal ellentétben – jobban alkalmazkodnak a gyorsan változó éghajlati viszonyokhoz, ezért megőrzésük a klímaváltozás elleni védekezésben elengedhetetlenül fontos. A program a világ 12 országában működik, köztük a bolíviai *Potosí* régió elszegényedett bányavidékén.

A találkozó legfontosabb hozadékát a marosvásárhelyi Világtalálkozón is gyakorlatba ültetett ún. *Global Sisters* kiscsoportos döntéshozó tevékenység képezte. A tevékenységek megszervezése magában foglalta a segédanyag spanyolra való fordítását és a csoportok vezetőinek, nyolc lelkes fiatalnak a képzését a konferenciát megelőző napon.

Talán nem véletlen, hogy a bolíviai találkozó legfontosabb problémaköre a marosvásárhelyi konferencián megállapított legfontosabb igény: a nők cselekvőképességének és a női vezetők jelenlétének a hiánya. A fontossági listán következik a vízhiány, illetve a környezeti nevelés megerősítése.

Az igények/problémák akciótervei nem kifejezetten egyedi, bolíviai megközelítésben vázolták a megoldásokat. Örömmel és büszkeséggel töltött el, hogy egy jövőbeni bolíviai vezetőképző program felvázolásakor példaképpen többen a Nagy Gizella által koordinált nagy sikerű erdélyi vezetőképző programot említették. Az együvé tartozás, a testvériség felejthetetlen adománya volt e pillanat, értékteremtő női energiánk csodás összefonódása.

A kapcsolattartás és az együttműködés elősegítéséhez a találkozó résztvevői számára Facebook-csoport jött létre. Neve *Semillas de Poder*, azaz a magok ereje, mexikói mondásból ered: „megpróbáltak eltemetni, de nem tudták, hogy magok vagyunk”. A találkozó sikere bizonyítéka annak, hogy mi, nők – bárhol is legyünk a világon – hatalmas erőfeszítéssel és lelkesedéssel munkálkodunk a közös cél, a szebb, igazságosabb és élhetőbb jövő érdekében.

Lánc, lánc. . .

...eszterlánc, eszterlánci cérna... – dúdolgatjuk a mindannyiunk által jól ismert gyerekdalt. Ám ebben az írásban, nem a gyerekdalról, nem egy ékszerről, de nem is a láncfűrészről elmélkedem. Tavaly év vége fele, mint mindenki más, számot vettem magamban az elmúlt esztendőről. Mivel mozgalmas évet hagytunk magunk mögött, volt, amin gondolkodni. A családnak, az egyházközségnek, folyamatos változáson ment keresztül. Átgondoltam, hogy mi volt jó, és mi az, amin kellene javítani, újítani, fejleszteni. Jobbitani, újítani, építeni mindig szükség van úgy az ingatlanjainkban, mint lelki életünkben. Ebből az elmúlt esztendőben nem volt hiány, mégis, úgy éreztem, hogy valami hiányzik. Valami hiányzik a nőszövetségi tevékenységekből, és nem csak a mi egyházközségünkben, hanem egyház-szerte. Ekkor jött az ötlet: szervezzünk havonta olyan találkozókat, amelyekben csak az imáé lesz a főszerep, hisz erre van a leginkább szükségünk. Megosztottam ötletemet férjemmel, gyorsan továbbgondoltuk, terjeszkedtünk gondolatban a környező egyházközségekig. Hála Istennek, nem csak gondolatban, hanem a valóságban is sikerült ezt létrehozni. A környékbeli egyházközségek lelkészei és nőszövetségi képviselői támogatták az indítványozást, így sikerült közös erővel megszervezni a találkozást, december-

ben Árkoson, ahol az imaestet Buzogány-Csoma István szentivánlaborfalvi és kézdívásárhelyi lelkész vezette le, második alkalommal pedig január 11-én, Kőkösben, ahol Biró Attila árkosi lelkész végezte a szolgálatot asszonyaink örömeire.

Imádkoznak a kőkösi nők: a második alkalommal megrendezett Imalánc

Imalánc – az elnevezés nem egyedi, hiszen más felekezeteknél már régóta használatban van. Mégis úgy gondolom, hogy ez a legtalálhatóbb elnevezése a mi találkozásainknak is. Képzeljünk el egy láncot: ebben minden láncszem egyforma méretű, egyforma szerepet tölt be a sorban, egyformán fontos. A lánc folytatódik, körkörös. Az eddigi alkalomok láncszemei mellé felsorakozik Szentivánlaborfalva, Sepsikőröspatak, Kálnok és Kézdívásárhely mint a következő láncszemek. Természetesen a sor, a láncszemek sora nyitott, bármelyik környékbeli egyházközség bekapcsolódhat, imával, hírvivéssel. „Az egyik elmeséli a másiknak, a titokzatos lánc egyre hosszabb lesz, és az, amiről az író azt hitte, hogy magányos munka, egyszer csak átalakul: híd lesz belőle, csónak, amelynek segítségével a lelkek közlekednek és kapcsolatba kerülnek egymással.” (Paulo Coelho)

A horgolásból ismert láncöltésszerűen egymásba kapcsolódva találkozunk hónapról hónapra. Adja Isten, hogy ne csak ebben az esztendőben, hanem még számos éven át építhessük a hidat, csónakot, bővíthessük a láncot!

BIRÓ ANNAMÁRIA

Olvasóink és előfizetőink figyelmébe!

A Nők Világa kiadványunk 2016-ban is négy alkalommal jelenik meg: húsvétra, nyáron és ősszel, valamint karácsonyra.

Az előfizetési díj egy évre, négy lapszámra, postaköltséggel együtt: 15 RON. Szabadárusításban, postaköltség nélkül egy példány ára: 2,50 RON. Előfizetni lehet a körü elnökök vagy az egyházközségek közvetítésével, vagy személyesen Asztalos Klára UNOSZ-titkárnál 2016. február 15-ig.

Villámposta: klariasz44@gmail.com. Telefon: 0740-685087

Aki szeretné a Nők Világát rendszeresen olvasni, kérjük, fizessen elő idejében!

Az életed „rögvest-most” van

Több ezer évvel ezelőtt Benjamin Franklin megosztotta a világgal sikerének titkát. Azt mondta: amit ma megtehetsz, ne halaszd holnapra! Ő az a férfi, aki felfedezte az elektromos áramot – azt gondolná az ember, nagyobb jelentőséget tulajdonítunk tanácsának. Ez mégsem így van, mesterfokon úzzuk a halasztás művészetét. Nem tudom, miért, de ha találgatnom kellene, azt válaszolnám, bizonyos, hogy a félelem miatt. Félünk a sikertelenségtől, félünk a fájdalomtól, bántódástól, csalódástól, sokszor már a döntéshozatal felelősségétől is rettegünk. Mert... Mi van, ha rosszat teszünk vele? Mi van, ha helyrehozhatatlanul hibázunk? Mi van, ha másnak nem tetszik? Bármilyen az, amitől félünk, egy biztos: mire a tétlenség okozta fájdalom hatalmasabbá válik, mint a dolog megtételétől való félelem, teljesen szem elől tévesztjük utunkat. És még panaszkodnunk sem szabad, hiszen számtalanszor figyelmeztettek. Mindannyian hallottuk a sok ismételtétől elcsépelte közmondásokat, hallottuk a filozófusokat, a nagyszüleinket – mind az idő múlására figyelmeztettek; hallottuk a költők sürgetését: *carpe diem, élj a mánap!* Mégis vacilálunk, halogatjuk a döntéshozatal pillanatát, kitoljuk

a saját, belső harmóniánkhoz vezető pillanatot, a döntést. Mindig a „majd”-ot várjuk, vagy váratatják velünk: lehet szeretőd majd, ha van iskolád; férjhez mehatsz majd, ha van először munkahelyed, saját jövedelmed; lazíthatsz majd, ha elmúlnak az ünnepek; orvoshoz mész, majd, ha lejár a vizsga; családot alapítasz majd, ha anyagilag biztonságban érzed magad. És a „majd”-ra várakozva eltelnek az ünnepek, el a szessziók is, el az élet egyik legszebb része, (mert mindig az a legszebb, amiben éppen akkor vagyunk) s maradunk szívünkben a hatalmas ürrel, ürességgel. Így van ez rendjén, gondolom. Ha nem tudunk más tanácsából tanulni, majd fogunk a saját tévedéseinkből. Hiába próbálnak megóvni, sokszor magunk kell megtapasztaljuk az élet érdességét, hogy belássuk a figyelmeztetések igazságtartalmát, hogy ne várjunk folyton a „majd”-ra, hanem megtanuljunk együtt élni a kötelező feladatokkal és a kívánt elképzelésekkel. Mert az életet nem túlélni kell, hanem megélni. És az élet nem a „majd”-ban kezdődik, hanem „rögvest-most” van. Valójában ez Benjamin Franklin üzenete: amit ma megtehetsz, ne halaszd holnapra, hiszen az élet nem a „majd”-ban kezdődik, hanem „rögvest-most” van!

MÁRKOS-MÁTYÁS E. ZITA

IFJÚSÁGI OLDAL

Mit vársz el az idei egyleti évtől?

• „Új év, új kezdet? Új lehetőségek? Új egylet? Fontos tudni rólunk, hogy csak tavaly alakult az egyletünk, de most már egy évvel idősebbek és tapasztaltabbak lettünk, immár többet tudunk az egyletes életről. Ebben az évben szeretnénk bővíteni a kis egyletünket, bevezetnénk a konfirmálókat az egyletes életbe. Nagyon örülnénk, ha minél több ODFIE-rendezvényre el tudnánk jutni, és célunk jelentkezni az Év Egylete vetéledőre is, amire teljes gőzzel, szervezeten készülünk, és mostanra már tapasztalt egyletként még jobb eredményeket szeretnénk elérni. A tavalyi év a játékokról, az új barátokról, a szórakozásról és a megismerésről szólt. Ebben az évben is erre törekedünk, és kihozzuk magunkból a legtöbbet.”

(Nagy Emma Tímea – Szentgerice)

„Nagyon remélem, hogy az idei egyletes év még színesebb és mozgalmasabb lesz, mint eddig, tele kreatív feladatokkal és meglepetésekkel mindannyiunk számára. Remélem, hogy lehetőségem lesz új barátságokat kialakítani, a régieket pedig még jobban megerősíteni, mert az ODFIE a második családom!”

(Kendi Ágnes – Magyarsáros)

„Én úgy érzem, hogy az egyletes évtől nem elvárni kell valamit, hiszen minden jön magától: a boldog pillanatok, a találkozások, az elfáradás és a feltöltődés a boldog és életvidám emberek láttán. Nincsenek elvárásaim, azt szeretném, ha minden csak magától történne, találkozni, ismerni, szeretni, elengedni, és izgatottan várni az újabb és újabb találkozásokat. Egy egyletes év akkor lehet igazán jó, ha

együtt vagyunk, és mindenki megízesíti ezt a csodálatos évet. Odaadással Derült Felejthetetlen Izgalmas Együtt töltött időt!”

(Kelemen Dóra – Firtosmartonos)

„Hogy mit várok el ettől az egyletes évtől? Ugyanazt, amit a tavaly: barátokat, jókedvet, felejthetetlen rendezvényeket, gyönyörű emlékeket és minden mást, ami az egyletezéssel jár.”

(Ravasz Levente – Korond/Kolozsvár)

„Hát... az idei egyletes évtől is ugyanazt várom, mint a tavalyitól. Ugyanilyen jó rendezvényeket. Sajnos idén érettségizek és felvételezek, szóval nem tudok majd olyan aktív lenni, mint tavaly, de azért próbálok majd mindenben részt venni.”

(Lurcza Emőke – Homoródalmás)

„Legyen tánc!”

(Radu Máttyás – Szentháromság)

„Az ideai egyletes évtől sok-sok mosolyt és jókedvet várok, annyit, mint tavaly. Akár még többet is: új embereket, barátokat, akikkel szórakozni lehet, és akikkel életre szóló barátságokat lehet kötni. Szeretném, ha a mi egyletünk itt, Kolozsváron továbbra is aktív lenne, még több tag jönne, és egy csodálatos év elé néznénk.”

(Farkas Anna – Kolozsvár)

„Várom az összes rendezvényt, hogy találkozzam a barátaimmal. Érdekes előadásokat, színdarabokat és

sok nevetést. Remélem, sok menci (szerk. megj.: *menő*) élményben lehet majd részem, és ezek életre szóló emlékekké válnak.”

(Demeter Ágnes – Barót)

„A válaszom egyszerű: azt kívánom, hogy együtt gyúrjuk át életté ismét! Kívánom, hogy jelen legyünk egymás életében: lehessek ott az egyletes életben, és lehessen itt az egyletes világ az életemben! Mert amikor az itt és az ott találkozik, olyankor számomra a világ kicsit megváltozik.”

(Szabó Johanna – Újszékely)

(Összeállította
BAROTHI BRIGITTA)

Visszatekintő

MAGYARI ZITA

• Az Országos Dávid Ferenc Ifjúsági Egylet a 2015-ös évet forradalmi évnek nevezte, célja az volt ebben az évben, hogy a fiókegyletek megerősítésén munkálkodjon. Azonban az országos szintű rendezvényekről sem feledkezett meg, az elmúlt évek tapasztalatához hasonlóan az ideai évben is megszerveztük hagyományos rendezvényeinket, de képviseltettük is magunkat a különböző társszervezetek rendezvényein. Így az ODFIE forradalmi évének naptárában 39 rendezvény szerepel. A következőkben arra hívunk Téged, kedves Olvasó, hogy ülj fel újra velünk képzeletbeli egyletes kis vonatunkra, barangoljuk be újra világunkat, és együtt elevenítsünk fel néhányat rendezvényeink közül:

Elsőként egy olyan világba érkezünk, ahol a kézfogásnak melege, az érzésnek mélysége, a szeretetnek szépsége és a hitnek minden napot formáló ereje van. Egy világban, ahol barátokra és életre szóló, szép élményekre tehetünk szert, ahol nem rejtjük véka alá tehetségünket, hanem beragyogtatjuk, hangossá tehetjük vele a picinyke várost. Igen, kedves Olvasó, a **XVIII. ODFIE Versmondó- és Népdaléneklő Versenyre**, érkezünk, amely **február 20–22. között** zajlott **Sepsiszentgyörgyön**. Ezen a rendezvényen megmutathattuk a bennük rejlő tehetségeket, szépségeket, repülhettünk a népdalok és a versek szárnyán, és érezhettük, hogy tartozunk valahová, hogy vagyunk valakik... Érezhettük azt is, hogy saját magunkkal szebbé tehetjük a világunkat, és ezt ezúttal a csengő hangokkal, a gyönyörű versmondással, a pusztai mosolyokkal, a családi hangulattal, a minőségi élményekkel, a hangos és boldogsággal telt gitáresttel tehetjük meg.

Továbbindulva egy hatalmas **Mamut** mellett haladunk el, amely az elmúlt évekhez hasonlóan idén is

útra kelt és **április 10–14. között** két kisbusszal és 18 lelkes fiatallal járta körbe, látogatta meg az Erdélyszerte működő egyleteseinket. A körút során rengeteg élménnyel gazdagodtunk és gazdagítottuk egyleteseinket. Megtanultunk „*Fát vágni*”, de velünk tartottak az ideai év kabalafigurái is, MüzLee és ZümLee is... A „*Csíkos, csíkos!*” mondattól volt hangos nemcsak a két kisbusz, hanem Erdély megannyi települése is. A körút alkalmával sikerült a fiókegyletnek lelkesedést adni a jobb együttműködés céljából, de a legfontosabb, hogy megtanulhattuk: „más dolog ismerni az utat, és járni rajta”.

Június 22–28-a között a Nyikó mentére érkezik kis vonatunk, ahol a **SegédKezek** kalákatábor

SegédKezek kalákatábor

veztek meg idén is. közösen a *Gondviselés Segélyszervezettel*. Az emberek nem tudták elképzelni azt, hogy 2015-ben valaki bérmentesen, minden hátsó szándék nélkül segít nekik háztáji munkákban, fát vágni, kerí-

tést festeni, gyomlálni, szőnyeget mosni, kaszálni stb. A táborban résztvevő fiatalok lelkesen, jókedvvel végezték munkájukat, hiszen segíteni másokon különleges érzéseket vált ki belőlük. Egy ilyen kezdeményezést mindenképp éltetni kell, hiszen segíteni, kalákázni jó...

Kis pihenő után vonatunk a **XXXIX. Unitárius Ifjúsági Konferenciára** száguldott, amelynek idén **Homoródalmás** adott otthont, **július 10–12-e** között. Az ideai konferenciát sokszínű előadások, gitáresetek, áhítatok, ölelések, nevetések és a Topjoy színesítették. A közel 200 fiatal a rendezvény alatt olyan élményeket, emlékeket gyűjthetett, amelyek sokunkból ma is mosolyt fakasztanak. Ilyen volt például a rengeteg üzenet a Topjoy-kupakban, a buborékfoci, a humorest, a vetélkedő, a bál és még sorolhatnám.

Azonban tanultunk is, hiszen az előadások olyan témákat boncolgattak, amelyek által többek lehetünk, hisz megtanulhattuk, milyen színűek vagyunk, azaz hogy milyen a személyiségünk. Megismerhettük a nonverbális kommunikáció formáit, a párkapcsolatok mikéntjeiről is vitakozhattunk, de megtudhattuk azt is, hogy mi a különbség Jancsi és Juliska között. Aztán a hagyományunkhoz híven kopjafát avatva indultunk tovább a világ közepéről.

Ha azt mondom, hogy Álomtarisznya színtársulat, Színbolondság, Színboldogság, hatalmas hőség, fergeges színdarabok, játék, vidámság, akkor valószínűleg mindenki a **XIX. ODFIE Színjátászó Találkozó**-ra gondol, amely **augusztus 6–9. között** került megrendezésre a Kovászna megyei **Bölönben**, nos hát ideérkezett most meg a kis vonatunk. Lássuk csak, mi történt a közel egy hét alatt? A rendezvény idén is felejthetetlen élményekkel gazdagított: találkozhattunk, szárnyalhattunk, de a tehetségünket, türelmünket és az erőnket is próbára tehattünk. Azt hiszem, az ideai színjátászó legszebb hozadéka mégis az, hogy megmutathattuk, hogy Rólunk szól, mi alakítjuk az Álomtarisznya színtársulat életét. A csütörtök délutáni felvonulás, a péntek esti vetélkedő, a szombat esti Bagossy Brothers Company koncertje és azok a nagybetűs pillanatok, amikor színpadra kellett lépni, vagy a nézőközönség soraiból kellett szurkolni társunknak, vagy csak éppen leülni és jól kisírni magunkat, mind az együvé tartozás érzését erősítették.

Azt, hogy mi összetartozunk, minden perc rólunk szól, ez a mi világunk, melynek mi vagyunk a főszereplői, és azok is, akik irányítják ezt... Mi vagyunk azok, akiknek nem gond a hajnali bécsiszelet sütése, és azok is, akik mindent megtesznek azért, hogy minden a legnagyobb rendben alakuljon, akik éjjel-nappal felügyelnek. Talán ezt erősítette, a falu minden kis zugából visszhangzó mondat is: „*Oszlóban Dolgozni Fontos, Igenis Elvtársak!*” Nem feledkezhetünk el az Álomtarisznya Színtársulat Igazgatójáról sem, akinél a folyamatos zajból menekülve menedéket kaptunk, és

talán sokszor erőt is, akivel együtt próbáltuk megfogalmazni, hogy kik is vagyunk valójában... Így tanulhattuk meg, hogy a színjátászó-találkozó egy lépés önmagunk felé, egy társaink felé és egy Felé, éppen ezért hiszünk Benne, és tudjuk, hogy megéri folytatni.

Ködös novemberi reggelen kis vonatunk ablakából zsúfolásig megtelt autóbuszokat láttunk elhaladni, melyek Erdély különböző településeiről Déva vára fele tartanak, találkozni, együtt lenni, ünnepelni a **XIX. Dévai Emléktárgyok**. Az ODFIE idén is a Magyar Unitárius Egyházzal együtt szervezte meg az emléktárgyoktatot. Déva az egyetemeseknek is a megemlékezés mellett az örök találkozás helye, hisz a tömegben az együvé tartozás érzése válik úrrá rajtunk, érezzük, hogy itt otthon vagyunk. Ugyanakkor Déva az a hely amely feltölt, értékeket mutat. Itt válik ugyanis nyilvánvalóvá, hogy azok az értékek, amelyek évszázadokkal ezelőtt éltek, ma is bennünk élnek, mert fiatal és idős képes évről évre újra eljönni, éltetni ezeket, és életet formálni belőlük. A dévai emléktárgyoktatot tehát éltetnünk kell, nemcsak a minden évi találkozás révén, hanem a mindennapokban is.

Színjátászó-találkozó Bölönben

Kis vonatunk végállomása **Kolozsvár**, ahol az **ODFIE évtárgy gálája** zajlott december 13-án. A rendezvény célja, hogy köszönetet mondjon mindazoknak, akik az ideai év folyamán besegítettek tevékenységünkbe, ugyanakkor értékelő jellege is van, kiértékeli az elmúlt évet. Ez a hála- és örömnep Rólunk szól, ezt tanúsította idén is minden egyes pillanata. Azonban ez a rendezvény kicsikét más, mint a többi: a megszokott munkaruha, a megviselt, göncölt ODFIE-s póló helyett legszebb ruháinkat öltve magunkra ünnepeltünk, magunkat ünnepeltük, hisz ez az egyetemes év is általunk épült, általunk szépült, együtt gyúrtuk életté.

Köszönjük hát mindenkinek, aki utazott ezen a vonaton, és segített örömteli pillanatokot varázsolni. Arra hívunk hát, hogy éljétek át velünk jövőben is.

Kríza János püspök Almos című kétsorosát idézzük, első rész	Ijesztő	Patricia, becézve	Férfi, nem volt anyósa	Töbör, víznyelő	Norvég autójel	Régi magyar rádiómárka	Magunk	Orosz zongora- művész volt	Női név	Sport- fogadás	Kérdőhang	Számol	Lét	
Az idézet befejező része														L
Alarm					Könyvet megjelen- tető Járom						Lenti helyre Az energia jele			
Vesze- kedés							Hideg év- szakot kihúz ... Gyula, focista volt							
Földet forgat		Mely ideig Cipőt javító				Belga autójel Összetört krumpli		Angol tagadás Az idézet második része			Motor- márka Portré			
Három- jegyű mással- hangzónk			Régi időmérő Adós							Q Bőr vegyjele			Betű is, szám is Iskolai foglalkozás	
Nagyapa, németesen					Erre a helyre Névelő				Sütemény- féleség ... fű, gyógy- növény					
Mózes öt könyve				Zamat Bő						Félelem jelzője Ébresztőóra része!				
Newton	Körút, röviden Törőgumi				Elhamvadó Bánk bán fia						Világító dióda Lepusztított			
Búza- betakarítás						Programo- zási nyelv Tetőtojás						Szikladarab Olasz város		
Aki lábon közlekedik	GY						Megfelelő Kedves könyvcím			Hős- költemény Névmás				SZ
Illetéket fizet				Étrend Skálahang					Teázás ideje Lengyel város					
3,14		Arra a helyre tevő Férfi meg- szóltása								Forma Antonov gépjelle				
Portéka			Origó Hordó- mérték		Kézpénz, röviden Fonalat készít			Régi török pénz A legjobb ital					Urán vegyjele Nadrágszj	
Egyen!	Rag, -re párja Tartórész!			Lift Körös- partok!								Tőszámnév Opel magán- hangzói		
Lengyel város						Angol olaj Spanyol autójel				... tesz, becsap Tonna				
	Á												A nitrogén vegyjele	

UNITÁRIUS KÖZLÖNY

Kiadja a Magyar Unitárius Egyház, Kolozsvár
Alapítási év: 1888. Új sorozat (1990-től)

Szerkesztőség: dr. Czire Szabolcs főszerkesztő, dr. Andorkó
Júlia Eszter szerkesztő

Munkatársak: Asztalos Klára (Nők Világa), Czire Alpár (fotó),
Forrai Tibor (keresztretjvény), Gergely Noémi (ifjúsági oldal),
Márkó László (mediareferens), Nagy Henrietta (gyermekoldal),
Szabó László (Szeretetszolgálat), Szombatfalvi József (honlap)
Tördelés: Virág Péter. Olvasószerkesztő: Kürti Miklós

Készült a kolozsvári Gloria Nyomdában.
A szerkesztőség postacíme: 400105 Cluj, B-dul 21 Decembrie
1989 nr. 9. tel./fax: (0)264-593236/(0)264-595927

kozlony@unitarius.org

A lapszám megjeleníthető: kozlony.unitarius.org

Lapterjesztés és adminisztráció: **Gáspár Péter és Mezei
Melinda.** A lapok kiszállításával kapcsolatos felvilágosítás:
Verbum Egyesület, Simon Ferenc, tel.: 0264-596478

A kéziratok szerkesztőségbe érkezésének határideje: a tárgy-
hó előtti hónap **15-e.** Kéziratokat nem őrzünk meg, és nem
küldünk vissza. Közlésre szánt fényképeket kérésre vissza-
küldünk. A lapban közölt írá-
sok nem tükrözik feltétlenül a
szerkesztőség nézeteit.

ISSN 1220-8418

Sziasztok, gyermekek!

„Bál, bál, maszkabál! Minden jelmez készen áll, szól a nóta, messze száll: Áll a bál, áll a bál, áll a fényes maszkabál!” – szól a farsangi dal, és mi is már a jelmezeinken gondolkodunk. Nektek is eszetekbe jutott, hogy néha jó lenne más ember bőrébe bújni vagy eljátszani egy állatszerepet? A február erre alkalmas

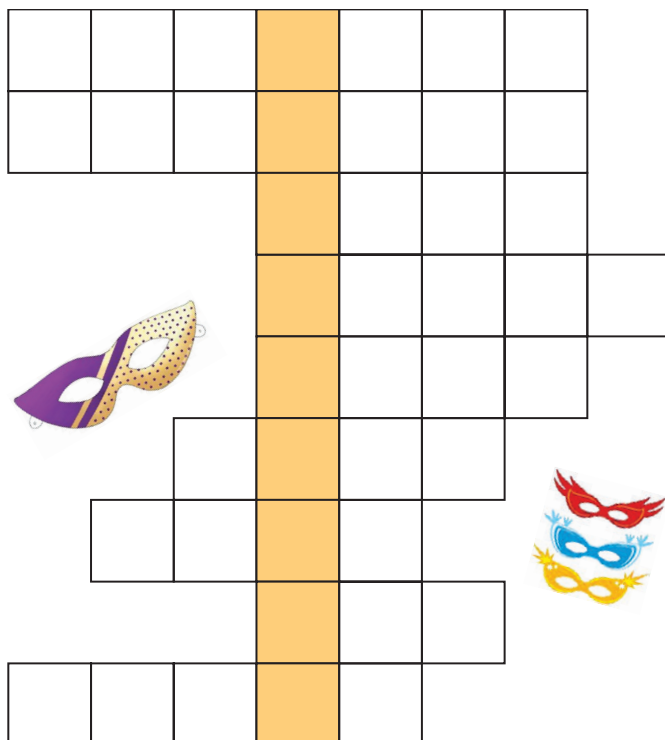

lesz, hiszen a **Farsang** hónapjába léptünk, amikor álarcok mögé bújhatunk. De gyertek, nézzük meg közelebbről, valójában mit is jelent a farsangi időszak. Nem kell a régmúlt időkhöz menjünk, hiszen napjainkban is él ez a néphagyomány, leginkább falvainkban. A farsang február elején kezdődik, és a húsvétot megelőző időszakig tart. Régen, mivel a fiataloknak a téli időszakban nem volt különösebb munkájuk, és nem néztek televíziót, nem volt számítógépük sem, ezért kitaláltak maguknak olyan eseményeket, ahol együtt lehetek barátaikkal. Ezért februárban a hosszú téli esteiken a legények maszkok mögé bújtak, és képzeljétek el, ijesztgették a lányokat. A bál megszervezése a következőképpen alakult: a fi-

atal legények álarc mögé bújtak, körbejárták a falut, bekéreztek a lakosokhoz, zenével és tánccal köszöntötték őket. A műsorért fizetséget vártak, ami lehetett pénz, étel vagy ital. Az összegyűjtött ajándékokból szervezték meg a farsangi bált. Február végén pedig sor került a *farsangtemetésre*, amely jelképesen a tél eltemetését jelentette, ezzel jelezték, hogy az emberek már várják a tavaszt.

Az álarcok mögé bújás, gondolatok csak bele, nagyon szórakoztató, hiszen egy kis időre mások lehetünk. A farsang egy lehetőség, hogy kipróbáljuk, milyenek lennénk egy más ember vagy tárgy, növény, állat avagy egy szuperhős szerepében. Így februári megállónk az álarcok, a szerep felöltése, de fontos, hogy a hónap végén visszataláljunk önmagunkhoz, hiszen a jó Isten mindannyiunknak adott szerepet ebben az életben, amelyre vigyáznunk kell, és úgy kell éljünk vele, hogy mindig a legjobbat tudjuk megmutatni belőle.

Túrabakancsokat levetni és a bohóccipőt újra előkeresni, cicafüleket feltenni, a varázsló köpenyét magunkra öltetni! Legyetek ötletesek, s az óvodai, iskolai farsangra különleges jelmezeket készíthettek magatoknak! (Az oldalt szerkeszti: NAGY HENRIETTA)

„Az élet: változás...”

• Dr. Gellérd Judit (Zizi) új könyve, *A kudarc áldásai* a ProPrint kiadásában jelent meg. Első, angol nyelvű változatában memoárként látott napvilágot. Mint-hogy azonban szerzője egy életívnyi történetet foglal össze, s mert önreflexiója közben tudatosan és vállaltan marad meg tükörbe néző alanyiségében, sokkal inkább tekinthetjük önéletrajznak *A kudarc áldásait*.

Miközben kontinenseket és hivatásokat váltogat, az orvos-teológus-zenész szerző erdélyisége, gyökereihez való kötődése töretlen marad. Üzenete egyidőben hiteles és radikális. Életszemléletében a kudarc a szabadság nyitánya, a tehetség pedig az újrakezdés bátorsága.

Kosztza Gabriella műfordító így jellemzi: „Gyönyörű könyv. Élmény. Mert többről van szó, mint a szerző életének és küldetéseinek elmesélése. Benne van az a megfoghatatlan plusz, ami olvasóként rabul ejt. A titokzatos és esszenciális életöröm, amit én »ziziségnek« nevezek.

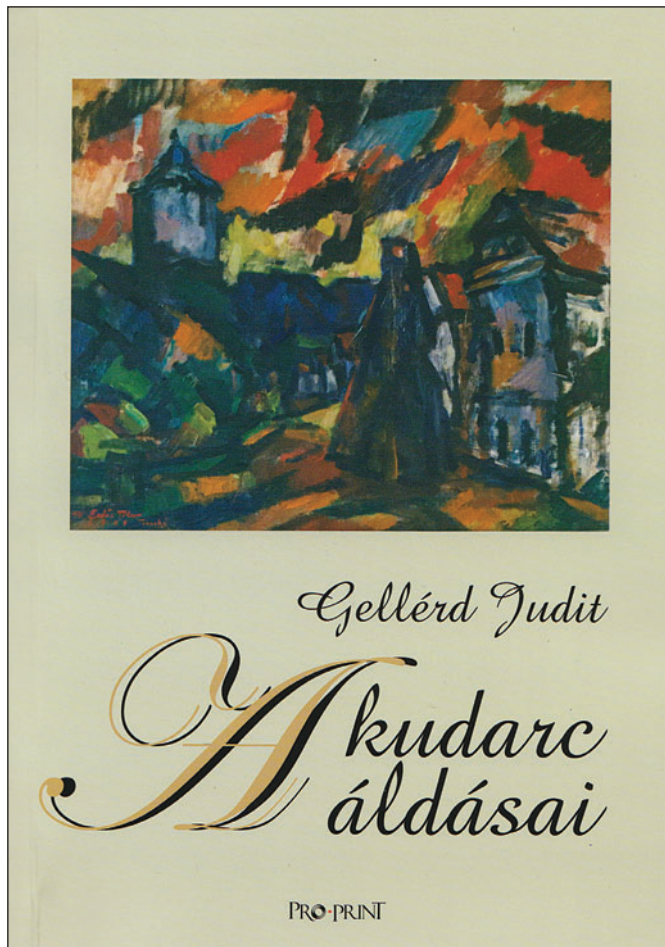
Hihetetlenül könnyedén, választékosan, ironikusan, intelligensen, bölcsen, pontosan, roppant szellemesen fogalmaz. A góbé kópéság, furfangos gondolkodás, székelly büszkeség és rátartiság is átjön a szövegből, amitől ízes, zamatos, élvezetes az egész könyv. De számomra valójában a »szabadság gyakorlásáról« szól, arról, hogy a szerző »lényegileg szabad«. Az egyéni szabadság apoteózis, és nem ám úgy »megmondósan«, hanem ihletetten; József Attilával szólva, második személyben: »a te vezéred bensődből vezérel«... Elkötelezett erdélyi, de előítéletmentesen, hála Istennek.

Engem, irodalommal foglalkozóként, az is ámulatba ejt, hogy milyen flottul használja a nyelvet. Szóvirágok nélkül, szellemesen, ellenpontozva. Öniróniával!

A könyv szerkezete is nagyon jó, egyik dolog a másiktól következik, világos, áttekinthető – és magával ragadó. Hit és életöröm sugárzik belőle minden megpróbáltatás ellenére, ami bizakodással tölti el az olvasót is.

A jól használt fényképes illusztrációk alátámasztják az elmondottakat. Olyan hihetetlenül kalandosan bravúros az egész életpálya, hogy a képek nélkül »megregényesítésnek« hatna – ami egyáltalán nem csökkentené az érdemeit – de a képek bizonyítják, hogy ez mégsem fikció.”

Részletek a regényből: „Akármilyen szigorú hely volt is Keresztúr, most egyenesen boldog voltam, hogy a vakációkat itt legalább öcsémmel tölthetem. No meg legjobb barátnőmmel, Koszta Gabival is, akivel iskolai szénacsináláson találkoztunk.” (82. o.)

„Az apák imája súlyos, akárcsak az áldás vagy az átok. Én pedig rádöbbsentem, hogy életem egész munkássága tulajdonképpen Apám álmainak valóra váltásáról szól; az ő mandátumát teljesítem, és ő adja hozzá a bátorságot. Barátaim néha célozgatnak, hogy élhetném már a saját életemet is. De hát mi lehetne ennél neme-sebb életcél, mintsem felnőni Apám álmainak magasságába? Én is felismerem, ahogyan az Isten generációkon átnyúlva működik. Így szemlélve megvalósításaim nem a sajátjaim csupán, szüleim imáit is magukban foglalják. Így aztán nincs más választásom, nem tehetek mást, mint küzdeni és szárnyalni.” (155. o.)

A könyv megvásárolható a helyi egyházközségen keresztül, továbbá Székelyudvarhelyen az Árnika könyvesboltban, Csíkszeredában a ProPrint Kiadónál. Szeretettel ajánljuk Gellérd Judit új könyvét minden kedves Olvasónknak!

Barothi Brigitta egyetemi hallgató (Kolozsvár), **Bartha Alpár** lelkész (Kökös), **Biró Annamária** közhivatalnok (Kökös), **Gálfalvi Gábor** ny. igazgató (Alsóboldogfalva), **Gyerő Dávid** főjegyző (Kolozsvár), **Magyar Zita** ODFIE-szakosztályvezető (Kolozsvár), **Márkos-Mátyás E. Zita** magyartanár (Meggyes), **Moldován-Szeredai Noémi** lelkésznő (Csekefalva), **Pál Tünde** vallástanár (Sepsiszentgyörgy-Árkos), **Pálffy Anna-Mária** lelkésznő (Szatmárnémeti), **Solymosi Zsolt** lelkész-tanár (Kide-Kolozsvár), **Sztranyiczki Zsófia** ügyvezető elnök, International Women's Convocation (Houston-Kolozsvár), **Tulit Zsuzsa** vendéglátó (Torockó)